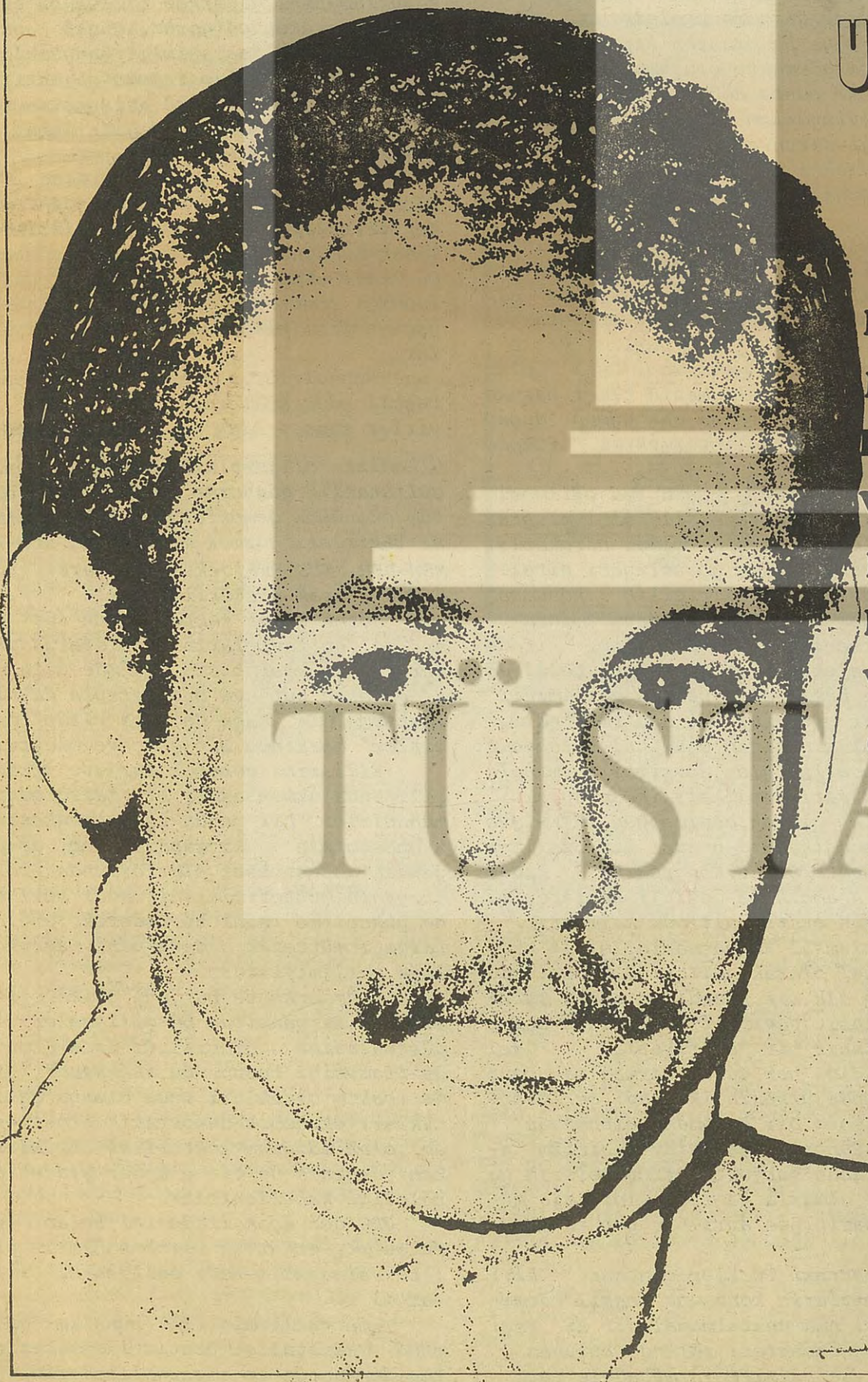


EMPERYALİZME ve OLİGARŞİYE KARŞI

tarafından bağışlanmıştır  
TÜSTAV

# CEPHE

**DEVİRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ !**



**ULAŞ BARDAKÇI**

tarafından bağışlanmıştır  
TÜSTAV

DÜŞENLER  
DEVİRİM İÇİN,  
DEVİRİM YOLUNDA  
VURUŞARAK DÜŞTÜLER.  
KALBİMİZE  
RUHUMUZA  
VE BİLİNCİMİZE  
GÖMÜLDÜLER.  
ONLAR  
KURTULUŞA KADAR  
SAVAŞ ŞİARINI  
DEVİRİM YOLUNA  
KANLARI İLE  
YAZDILAR.  
YOLUMUZ  
BU YOLDA  
DÜŞENLERİN  
YOLUDUR !

sayı: 2

19 şubat 1978

5 tl



# PATLAYAN BALONLAR ve DİSK

"Bizim için önemli olan, olayların gösterge niteliğini ve hangi dinamiklerin ürünü olduklarını kavramaktır. Bu konuda seçmeci, dar görüşlere kapılmayız. Marksist doktrin dar görüşlülüğü ve olayları yüzeysel olarak ele almayı red eder... Olguların iç gelişmelerini ve ülke çapında gelişen hareketin genel değişim çizgisini (diniğini)-kavrayamamak, bizi küçük burjuvazinin dünya görüşlerine hapseder." (Cephe Sayı I Suni Denge S.6)

Toplumsal devrimler çağında proletaryanın yüklendiği öncülük rolü Emperyalizmin hızla geritilmekte olduğu, III. Bunalım döneminde tüm emekçi kitleler tarafından kavranmakta ve ışık haline getirilmektedir.

Proletarya tarih sahnesinde burjuvaziye karşı bilinçli mücadelesini yürütürken, nihai amacına erişebilmenin yollarında yatmakta olan ittifak sorununa da önemle eğilir. Özellikle tekelci aşamaya girilmesi ile birlikte gerileşen burjuvazinin de devrimini tamamlama görevini üstlenir. İşçi sınıfının toplumsal devrimlere önderlik rolü onun önderlerinin dünya görüşünden bağımsız değildir. Hiç bir dönemde proletaryanın önderliğini üstlenen mücadele si salt programlara veya yaldızlı laflara dayanmayacağından, pratik hayatın karşısındaki çözümleyici roller birinci plandaki yerini korurlar. Bu yüzden işçi sınıfının mücadelesini "kendisi için" bir mücadeleye çevirmenin yolu, önderlik görevini üstlenmiş olan siyasi yapıda ifadesini bulur.

İktisadi evrimin sosyal devrimi gündeme getirdiği emperyalist çağda, proletaryanın mücadelesi hayatın her alanında sınıf savaşımını kızıştırmak, ve sosyalizm amacına varmayı hedeflemekte ifadesini bulur. Siyasi mücadele yi, değişen koşullara uygun bir konumda yürütmenin gerekliliği, nihai hedef fe gidişin temel koşulunu oluşturmaktadır. Gerek devrimde sınıfların mevzi lenmesi gerekse mücadelenin temel yön teminin farklılıklar arzemesi, birbirinden farklı mekanlarda ayrı dünya görüşlerinin değil aynı dünya görüşlerinin yansımada başka bir biçimde yorumlanamaz. "Marksizim bir doğma değil eylem kılavuzudur" ibaresinde ifadesini açıkça bulan bu anlayış, Rus devriminin "ayaklanma", Çin, Vietnam ve benzeri devrimlerin "Halk Savaşı" ve Küba devriminin "Öncü savaşı Halk savaşı" sanatı ile gerçekleşmesinde de de pratik anlamını bulmuştur. Somut koularda meydana gelen hertoplumsal kabarış, öncü müfrezenin karmaşık siyasi katalirözüründe eritilmesinin yanı sıra, ekonomik-demokratik mücadele platformundan da yoksun bırakılamaz.

Unutulmamalıdır ki toplumsal devrimler öncüsü proletaryanın siyasi iktidar mücadelesindeki yeri, ekonomik demokratik mücadelenin seviyesine düşürülemez. Siyasi mücadele ön plana çıkartılmaksızın sosyal devrimlerin gerçekleşmesi düşünülemez. Siyasi mücadelenin fonksiyonlarının da zaman ve mekana göre değişimi anlaşılmalıdır başarıya ulaşamaz. Öyleyse proletaryanın mücadelesinin kavraması, zaman ve mekan fonksiyonlarının sekterlik dar görüşlülük, ve tekkeci hesaplarına dayanırılmaksızın çözüme bağlanması gerekmektedir.

Tarihi kahramanların yaratacağına inananların oluşturduğu idealist kamp, inceltiyle işlenmiş halleriyle veya mevcut olanakların doğrulara hakimiyet veremediği koşullarda işçi sınıfının öncülükleri (1) konumuna yükseltilirler. Tarih bu tür olayların seyrini yoğun bir şekilde yaşamıştır. Milyonlarca işçiyi peşlerinde halen koşmakta olan Fransız, İtalya, v.b. Komünist partileri gibi, Sovyet devriminin de yaşadığı bu süreç ülkemizde DİSK örgütlenmesinde de hüküm sürmüştür.

Bu gün değişen yönetim kademesiyle DİSK, yeni bir işleyiş platformuna firmıştır. Bu işi bizlerin geçmiş süreci ve günümüzde işlemeye başlayan süreci materyalist bir anlayışla çözümler gerek ortaya koymamızı ve proletaryanın bağımsız siyasetini belirlememizi zorunlu kılmaktadır. Sözü söylemekte olduğumuz zorunluluk: Ülkemizin iktisadi ve siyasi konumundan ileri gelmektedir. Mevcut durumda proletarya adına öten şu veya bu cinsten sapmaların faşifizmini görmekte oluşumuz ve onbir yıllık bir cunta döneminden sonra patlayan revizyonizm balonunun ardından getirdiği sorunlar, bizlere bir bütün olarak emekçi kitlelerin burjuva kuyrukçuluğuna zorlandığını göstermektedir.

"Nasıl ki durum tahlilleri sınıflararası ilişki ve gelişmelerin kavranmasını ifade ederse, her tavır da sınıfsal bir karakter taşır. Proletarya ya "sahip" çıkmak (uvriyerizm) Proletarya öncülüğünü getirmez. Esas olan mevcut durumu, gelişmenin temel hareketini kavradıktan sonra ona uygun düşen proleter tavrı geliştirmektir." (Cephe Sayı 1 Sayfa 6)

Gözlemciliğin kesin red edilmesinin, Marksizmin temel ilkesini oluşturduğu bilmekte olan devrimci hareketlerin, mevcut durumu yorumlayıcı niteliğinin yanı sıra değiştiricilik konumuna yükselmesi zorunludur. Yorumlamanın ve değiştirmenin kopmaz bağlarını ifade eden diyalektik metod bizlere belli dönemlerde hakim olan yanlış eğilimleri de teşhir görevini üstlendirmektedir.

İşçi sınıfının sendikal hareketin de kitleselliğiyle, devrimci terminolojiyle, sarı sendikacılık anlayışını temel ilke olarak benimseyen TÜRK-İŞVE korsan sendikalardan ayrı bir özelliğe sahip olan DİSK, 6. Kongresine kadar çeşitli aşamalarda çeşitli tonlarda muhacirlerin etkisi altında kalmıştır.

Toplumsal kaynaşmanın, milli krize paralel olarak geliştiği dönemlerde isminden sık sık sözedilen Kemal Türkler cuntası, devrimci mücadelede eşine az rastlanır bir "keyfiyetle" işçi sınıfı adına her vurup harman savurmuştur. Özünde ülkenin iktisadi evriminden bağımsız bir konumda bulunmayan Türkler Cuntası, Marksizm-Leninizm adına oynanan subjektif tiyatroların yaratıcısı olmakla da işçi sınıfının mücadele tarihinde ayrı bir yer tutacaktır.

Elbetteki Türkler cuntası, kişi olarak bizlerin konusunu teşkil edemeyecektir. Ama unutulmamalıdır ki işçi sınıfının önderleri rolünde bulunan güçler, işçi sınıfının mücadele tarihinde sapmalar oluşturmasında yaratıcıları olacağından, Marksist-Leninistleri pekala yakından ilgilendirir. Ancak

bu cuntanın dünya görüşünün felsefi ve iktisadi konumu bizleri herşeyden çok ilgilendirir Aksi Davranış bizleri ampimizmin batağına yollar ve proletaryanın saflarından dışlanmamızı getirir

Proletaryanın sınıfsız toplum amacına yönelirken değişik dönemlerde, meydana getirdiği zikzaklar iki yönlü bir yaklaşımın diyalektiğini doğurur

lar. Birinci yön sınıf mücadelesinde, burjuvaziye karşı yürütülen savaşın değerli derslerini bağrında taşıırken olumlu örnekler ortaya serer. İkinci yön bu mücadelede olumsuz örnekleri ortaya serer.

Bu iki yön her ne kadar birbirinden soyutlanamaz ise de, ikinci yönün, sebebi olarak M-L dışında kalan sapmalar olduğunu belirttiğimizde soyutlama bir o kadar önemli olacaktır.

DİSK'İN onbir yıllık mücadelesini değerlendirirken ve "patlayan balonlar soyutlamasını yaparken bizler bu anlayıştan hareket ediyoruz. Çünkü onbir yılın "şanlı" "savaşımı" yaygaralarını la ifade edilmesine rağmen objektif durum bizlere "kuyrukçu" anlayıştan başka birşey kazandırılmadığını ispat etmektedir.

Muhacirlerin yansımaları olan kukla Türkler cuntasının, DİSK içindeki sekter tavırlarından dünya görüşlerini anlamak mümkündür. Her ne kadar görüntüyü ifade etme de, sekterliğin kaynaklandığı somuta inilince içinde kaynayan yanlışlıklar daha da çıplaklaşırlar.

Muhacirlerin genel politikasını teşkil eden sekterlik ve "şımarık" tavırlar sadece DİSK'te görülmemektedir.

Ülkemizde oligarşinin düzenini günlük gülistanlık gösterme eğiliminde olan tüm ekonomik demokratik kuruluşlarda aynı tavırları görmek mümkündür. TÖB-DER MEM-DER, TUS-DER'deki tavırları buna örnek olarak gösterilebilir.

Herne kadar sekterlikten söz etsek de, bu tavırların proletaryanın süreklili ve kesintisiz biçimde uzlaşması gereken burjuva oyunlarıyla da birleştirmeleri, kaba da olsa bizde "muhacirler" hakkında bir çerçeve oluşturur

Yıllarını vererek burjuva üçkağıt çiliğinde uzmanlaşmış bir kadro edinen muhacirler "bir yanda işçi hareketini, ekonomimizin kıvrandırırken, diğer yandan da, siyaset platformunda proletaryanın müttefiklerini kendi seviyesi ne yükseltme işini terkederek, proleterayı müttefik olmaya yani kuyrukçuluğa zorlamışlardır.

Özünde küçük burjuva psikolojik ruh halini yansıtan bu gelişmeler "özgürlük adına bağımsızlığı feda etmek", de ifadesini budur. Bu ise kendi içinde (hakim oldukları veya olmaya çalıştıkları ekonomik-demokratik örgütlerde) olabildiğine sekterliği körüklerken, dışında da bir o kadar şiddetle, köleliği kabullenirler.

UDC'den açık ifadesini bulan kuyrukçuluk, özgürlük adına bağımsız proleter siyasetin feda edilmesini ortaya sergiler.

Emperyalizmin III. bunalım döneminde, kapitalist üretim ilişkilerinin tepeden aşağı ve emperyalistlerin yer almasıyla gerçekleştirilip yaygınlaştığı bir ülkede, sınıf mücadelesinin literatürü, "ulusallığı" çoktan dış



talamıştır. Lenin'in de belirttiği gibi, siyasi ilhakı isteyen emperyalizm ekonomik ilhakı da hızlandırıp kendi lehine işlemesine sağlar ve aynı biçimde demokrasiyi kaldırarak oligarşik diktatörlüğü yerleştirir. Bu durumlarda mücadele sınıfsal olarak ön plana çıkar ve ulusal hareketi de bağrında taşır. Ama hiçbir zaman ulusal hareket ile sınıfsal hareketin arasına, set çekilip, ulusal hareketin öncülüğü burguvaziye terk edilemez.

Özetlersek UDC ile bağımsız proleter siyaset feda edilerek köleleştirme yi ifade eden kuyrukçu tavırlar geliştirilmek istenmiştir. Kaldı ki milli krizin sürekliliğinin yadsınması olanaksız bir ülkede, devletin oligarşik niteliği ve onun mantıksızlık olduğunu anlatmaya gerek var mı?

Emperyalizmin Sosyalist sistem ve ulusal kurtuluş savaşları zorlamasıyla kendi iç çelişkelirinin kazandığı yeni biçim ve bu biçimin halklara yansımaları incelenmeksizin, özel hakkında sağlıklı bir teşhis konamaz.

Dünya görüşünü revizyonist kaynaklardan alan muhacir takımının, ülkemiz somutuna koyduğu teşhis, yukarıda anlattığımız noktalardan anlaşılacağı gibi dar görüşlülük ve subjektivizmi ifade etmektedir.

Çağımızın değişen karakteri özellikle uluslararası finans kurumlarının faaliyetlerinde açığa çıkmıştır. 1945 sonrası emperyalizme karşı gelişen potansiyel ve alternatif güçler, içinden doğdukları emperyalizmi belirleme ve etkileme konumuna gelmişlerdir. İktisadi evrimin bu safhasında istismar ve talan biçiminde değişikliği uğrayan emperyalist mekanizme, kendi arasında mevcut zıtlıkların çözümünü de 3. bunalım döneminde askeri alanların dışına atmak zorunda kalmıştır.

Bu durum ise uluslararası faaliyet alanında yansımalarına rağmen, geri bırakılmış ülkelerde politik ve ekonomik alanda daha berrak bir görüntü kazanır.

Somutta ister kozmopolit alt yapı görünümü ister homojen alt yapı görünümü ortaya çıksın, ülkenin "bağımlılık" veya "yarı bağımlılık" ilişkisi bunlara göre belirlenemez. Bunlara göre belirlemeye çalışırsa biçimleri öz sancağ öldürücü hatalara varmak kaçınılmaz olur.

Uluslararası finans kurumlarının ülkemizdeki işleyişi anlaşılmağı yapılan kaba tahlillerin sonucu meydana gelen burjuva kuyrukçuluğu, taktik meselelerde kendini açığa çıkartır.

Emperyalizme bağımlı olan ülkemizde gelişmekte olan işbirlikçi tekelci sermayeyi milli burjuvazi, bağımlılığın karmaşık yapısının kavranmamasından "reformist görünüşlü" iktidarlarında "demokratik devrim" yapıcılar olarak görmenin sonucu "ulusal devrim" stratejisi hortlatılmıştır.

Bütünün incelenmesi için Marksist yöntem, soyutlama metodunu geliştirmiştir. Soyutlanacak parçanın mevcut bütünün özelliklerini içinde taşıması da zorunludur.

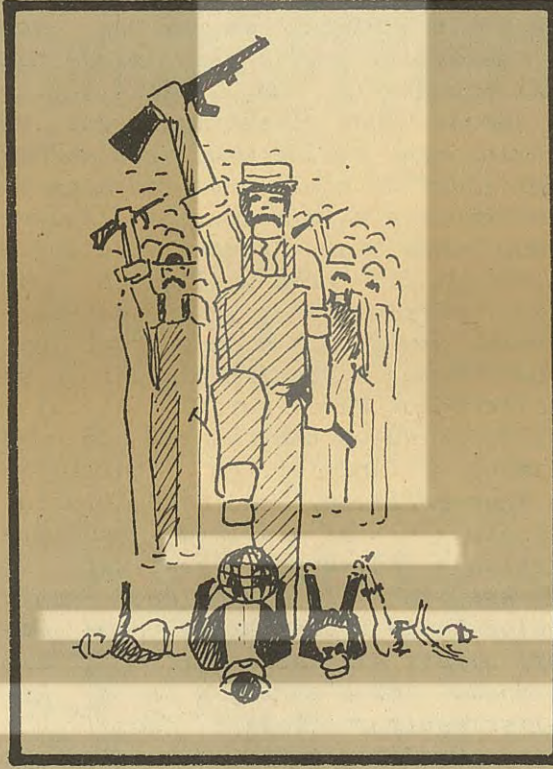
Nasıl ki Dünyada emperyalist sistemin işleyişini kavrayabilmek için, sistemin tüm özelliklerini yansıtan uluslararası finans kurumlarının soyutlanması kaçınılmazsa, ülkemiz gerçeğinde bu kurumların etkinlikleride anlaşılmağı, bir sonuca varılmaz.

Homojenlikten söz edilemeyeceği gerçeğinden hareketle, ülkemizde işbirlikçi tekelci sermayenin varlığından somutu belirlemeye çalışmak yanlıştır. Günümüzde uluslararası finans kurumları Dünya Bankası, İMF, AİD vb. lerin ülkemizin, siyasi, ekonomik ve sosyal işlerliğinde belirleyici ve temel rol oynadığını günlük gazetelerdeki haberlerden bile anlamak mümkündür. Ülkemizin emperyalizmle ilişkisi hakkında artık "yarı-bağımlı az gelişmiş" gibi yutturmacalara halkın bile kanmadığı gerçeği ortadadır.

Emperyalizme bağımlı bir ülkede oligarşik diktatörlüğün devlet biçimi yansımaları olan "sömürge tipi faşizmin" hükmü altında yaşadığımız tartışma götürmez bir gerçektir.

Bu gerçeğe tali gözle bakanların ortaya attığı "Ulusal Demokratik Devrim" stratejisi doğrultusunda UDC (Ulusal Demokratik Cephe) gündeme getirilmiştir.

Kısaca iktisadi ve siyasi köklerine değindiğimiz UDC taktiği, başta da belirttiğimiz gibi içte tekkeci sek-



torlik, dışta da kuyrukçuluğun iktisadi ve siyasi köklerini vermektedir.

İşçi sınıfının ekonomik, demokratik mevzilerine, temelsiz geliştirilmenin ifadesi olan atamalar yoluyla "profesyonel uzmanlar" getirilmiştir.

Şişirme balonların yönlendiriciliğine mazhar kalan ekonomik demokratik, mücadelenin bağrında taşıdığı potansiyel hakim olan yanlış yüzünden kendisi için bir üst mücadeleyle kucaklaşmamıştır. Birkaç örnek konuyu daha aydınlatacak.

Açık faşizmin simgelerinden DGM'ye karşı mücadele de DİSK'in gelişen tavrı o döneme damgasını vurduğu görünüşünü yaratmıştı. DGM'ye karşı mücadele elbetteki sınıf mücadelesinin önemli bir parçasıdır. Ve elbetteki DGM'ye karşı tavrı almak devrimci bir görevdir. Elbetteki tavırlar, olaylar görüntüsünde kalan kaba tahlillere dayandırılmıyorsa doğruluğu tartışılmazdır.

Her ne kadar "DGM" direnişinin kıvılcımını CHP atsada, gelişmenin iç dinamiğini kavrayacak olan proleter öncülerin, kıvılcımı ele alıp ona meşaleye çevirmesi zorunludur.

DGM direnişine katılan DİSK'in aynı görevi üstlenmesi gerekli işçi sınıfını olayların akışına bırakırcasına sorumsuz ve önderlik bakımından yoksun hale getirmiştir. Direnişte bütünlük sağlanması bir yana (bu da önderlik sorunundan kaynaklanıyor) işçi sınıfına indirilen darbelerin göğüslenmesi de ihmal edilmiştir. Direnişin sonucunda "DGM'ler kapandı" abartmasının yarattığı hava soyut olduğundan kendini kısa vadede gelişen diğer tavırlarda ortaya koymuştur.

Bu genellemeler açıldığında görülecektir ki, odak noktası proleter hareketi kuyrukçu yapıp yapmama sorununda düşümlenmektedir.

DGM'ye direniş geçirilin işçi sınıfı, direnişin karmaşasında önderlerinin uğradığı şaşkınlığı kendinde bir kat daha şiddetle hissetti. Bağımsız proleter siyasetin (!) uzun ve kısa dönemli programını hayata geçirirken uğradığı bu şaşkınlığın kökleri, UDC'nin yaratıcısı iktisadi ve siyasi tahlilde yatmaktadır.

Yanlış tahliller, DGM direnişinde proletaryayı müttetiklerine daha çok yaklaştırmaması gerekirken, tersi bir durumla CHP'nin rotasında bıraktı. Bunun en açık örneği Anayasanın DGM için tanıdığı süre bitimiyle hareketin sona ermesidir.

Şişirme balonların önderliği bu muhteşem "savaşımın" etkisinden kurtulamalarının yarattığı sonuç; işçi sınıfının geçmişe nazaran daha ileri, bir atılımında doğan sempatinin CHP potasında erimesidir. "Olayların görüntüsünde kalan vulgar tahlillere dayanarak alınacak tavrı, olayların iç dinamiğini kavrayamadığından olayların gerisinde kalmaya mahkumdur. Olaylar ardından gelecek aktivisi tavrı ise, gerçek bir aktivizme (doğru ve çözücü olan) değil sahte tasola açık ve özde sağ bir görüşü ifade eder. Sonuç, söz konusu olan politik pasifizme varıştır." (Cephe sayı 1 Suni denge Say.6)

İlker yoldaşın sözleri sosyal hayat içinde gerçekleşmiştir. DGM direnişinde yatan anlayışın vuygerliği, olguların gerisinde kalışı simgelerken, onun ardından gelen "aktivisit tavrı" yani Maden-İş grevleri gerçek bir aktivizme doğru değil, sola açık olsada özünde ekonomizmi taşıdığını göstermiştir.

MESS'e karşı sürdürülen Maden-İş grevleri incelenirken, doğdukları ortamın ilişki ve gelişmelerini de taşıyacaklarını unutmamak gerekir.

"DGM'yi ezdik sıra MESS'te" sloganı hernekadar subjektif olsada, direnişte uğranılan sonuç ile MESS grevinde gelinen aşama yanlış tahlillerin sonucu olması açısından belirli bir somutu da ifade eder.

DGM'yi ezemiyenler ve bununla kal mayıp işçi sınıfını kaderine terk edenler, yenilgilerini daha aktivist bir tavırla örtme zorunluluğunu duya caktardı. Nitekim şatafatlı bir girişle başlattıkları ekonomik çerçeveli grevler, tıpkı DGM direnişinin sonucu gibi kayıpları sergilemektedir. Elbetteki kayıp proletarya açısından değildir, kayıp muhacirler cuntasının açısından olmuştur. Proletarya ise dersler çıkararak mücadelesinin yolunda ilerleme kaydetmiştir.

MESS'e karşı girişilen "aktivist tavrı" MESS mensuplarına (içinde bulu-



### C) BU GELİŞİMDEN ÇIKAN SONUÇLAR

#### 1- Burjuvazinin zayıflığı

Rus burjuvazisi el emeği, manüfaktür üretimi, fabrika üretimi sırasını takip ederek gelişmemiştir. Dolayısıyla rus burjuvazisinin müttefikleri olabilecek, küçük sanayi üretiminin gerici etkilerini taşıyan kalabalık bir şehir küçük üreticiler sınıfı yoktur. Şehir küçük burjuvazisi Rus devriminin hiç bir döneminde etkin rol oynamamıştır. Bir sömürücü sınıf olarak burjuvazi bütün toplumlarda daima azınlıkta olmuştur. Burjuvazinin gücünü onun üretim ve yönetim tecrübesi ve diğer sınıflarla kurduğu ittifaklar sağlar. Ancak Çarlık Rusya'sının ekonomik ve sosyal gelişimi sonucu Rus burjuvazisi yönetimi için gerekli ittifakları (kalabalık bir şehir küçük üreticiler sınıfı, köylülüğün kazanılması, işçi sınıfının parçalanması) kuramayacak durumdadır. Ayrıca burjuvazi elde ettiği artı-değeri Çarlık ve yabancı sermaye ile paylaşmak zorundadır. Sonuç olarak Rus burjuvazisi Batı Avrupa burjuvazilerine göre zayıftır.

#### 2- Proleteryanın gücü

Rus proleteryanı, Batı Avrupa proleteryanı gibi el emeği, manüfaktür üretimi aşamalarından geçerek fabrika üretimine gelmiştir. Dışarıdan gelen ileri teknik ve sermaye sonucu Rusya'da fabrika üretimine geçiş diğer kapitalist ülkelere göre çok daha hızlı olmuştur. Bunun sonucu küçük sanayi üretiminin gerici etkileri, geriye dönüş özlemi Rus proleteryanında görülmez. Burjuvazinin elde ettiği artı-- değeri bir kısmını dağıtarak Batı Avrupa ülkelerinde olduğu gibi çok güçlü bir işçi aristokrasisi yaratmasını engellemiştir. Rus işçi sınıfı bölünmemiştir. Rus devriminde oportünizmin her çeşidi (Ekonomizm, menşevizm, tasfiyecilik, sosyal-sovenizm) kısa dönemler hariç işçi sınıfının etkisine alamamıştır. Bunun nedeni Bolşeviklerin uzun ve inatçı mücadelesi olduğu kadar Rusya'da oportünizmin sosyal temelini bulunmamasıdır.

"Memleketimizdeki durum sosyalist oportünizmin işçi kitleleri arasında kök salmasına elverişli değildir. Rusya'da oportünizm ile reformizmin her çeşidini aydın tabaka ile küçük burjuvazi vb. arasında görebiliriz, ama politik bakımdan aktif işçi tabakaları arasında bu, önemsiz denecek kadar azdır. Ülkeimizde imtiyazlı işçi ve masa memuru tabakası çok ince bir tabakadır; yasaları uyma fetişizmi burada yaratılmaz." (Lenin: Rusya'da Sınıflar ve Partiler, Sosyalizm ve Savaş, S:34)

Batı Avrupa'nın ileri teknik ve sermayesinin yardımıyla fabrika üretimine hızlı geçişin sonucu olarak Rus işçisinin ülkenin belirli bölgelerinde olağanüstü temerküz halindedir.

"500 ve daha fazla işçi çalıştıran büyük işletmeler, 1901'de bütün işçinin %46,7'sini içine aldığı halde, bu oran 1910'da %54'ü buldu; yani tüm işçinin yarısından fazlası bu tip işletmelerde çalışıyordu. Bu durum sanayide o güne kadar görülmemiş bir yoğunlaşmanın ifadesiydi. Kuzey Amerika gibi ileri bir sanayi ülkesinde bile, o zamanlar büyük işletmelerde bütün işçinin ancak üçte biri çalışıyordu." (Bolşevik Parti Tarihi, S: 183)

Rusya'da işgücü temerküzü, üretim temerküzünden yüksektir. Büyük işletmelerde çalışmak işçi sınıfını nice

bakımından olduğu kadar nitelik bakımından da yükseltir. Bütün bunlara Rus işçisinin içinde yaşadığı dayanılmaz çalışma şartları, günümüze göre pek az gelişmiş tekniğin sonucu propaganda ve pasifikasyon araçlarının yetersizliği ve Rus toplumunun buhranlara karşı çok hassas olan yapısı da eklenirse, Rus proleteryanının kendiliğinden gelme yüksek dinamizminin nedenleri anlaşılabilir olur. Rus işçi sınıfının 1905 devriminde dünyanın o güne kadar görmediği, çoğunluğu kendiliğinden gelme, büyük bir grev dalgası yaratabilmesinin temelinde bu dinamizm yatar. Bu bakımdan Rus devrim tarihinde, devrimin yükselme ve düşme dönemlerinin grev istatistiklerine göre belirtilmesi doğrudur. Bir kere harekete geçtikten sonra işçiler mücadeleyi sürdürecektir. İşçi sınıfı hareketini kontrol altına almak için uygulanan Zubatovizm sonunda Çarlığa karşı dönecektir." (Collected Work, c:8, S:71-72,94-95, Aktaran S.M. Schwarz: The Russian Revolution of 1905, S: 70-71)

#### 3- Köylü Meselsi

Serflik 1860'da kaldırılmıştır, ancak çeşitli biçimlerde yer yer devam etmektedir. Çarlık Rusya'sında tarımsal yapının iki önemli özelliği vardır: Feodal büyük toprak mülkiyeti ve toprağın ortak kullanımına dayanan komünler (1917'de köylülerin toprakta özel mülkiyetin kaldırılmasını istemelerinde komün tipi tarımsal işletmelerin uzun yıllar süren varlığının da etkisi vardır) 1906'da, 1905 devriminin etkisiyle Çarlık o güne kadar yasak olan komün topraklarının alınıp satılabileceğine karar verdi. Köylüler hisselerine düşen topraklarla komünden ayrılmaya zorlandılar. Bu hareketin temelinde çarlığın, zengin köylülerin kişiliğinde kırsal alanlarda kendisine destek sağlamak politikası yatar... Banka kredileri ile desteklenen zengin köylüler komün topraklarını yağma ettiler, kırsal alanlarda bir kulak sınıfı doğdu. Ancak çarlığın tarımı kapitalistleştirme çabaları, feodal büyük toprak mülkiyetine dokunulmadığı için fazla başarılı olamadı. Elindeki zaten az olan toprağı da kaybeden köylülerin durumu hızla kötüleşti. Özellikle şehirlerde işçi sınıfı hareketinin yükseldiği dönemlerde kırsal alanlarda da ayaklanmalar oldu. Ancak Ekim devrimine kadar kırsal bölgelerdeki mücadele temel olarak köylülükle, feodal büyük toprak sahipleri arasında, dır. Köy burjuvazisi ile köy proleteryanı arasındaki mücadele Ekim devriminden sonra önem kazanmıştır. (bu süreci ileride ayrıntılı olarak inceleyeceğiz.)

Rus devriminin kadri, Lenin'in de sürekli berittiği gibi, hangi sınıfın-proleteryanın veya burjuvazinin-köylünün desteğini kazanacağına bağlıdır. Burjuvazi 1917 Şubat-Ekim dönemi hariç Rus köylüsünün desteğini kazanmamıştır. Bunun temel nedeni burjuvazinin sayıflığıdır. Çarlık Rusyasının kapitalist gelişme sürecine diğer



kelere göre geç ve hızlı girmesi, elde edilen artı-değerin Çarlık ve yabancı sermaye ile paylaşılma zorunluğu Rus burjuvazisinin temelleridir. (Bu şartlar aynı zamanda işçi sınıfı hareketinin güçlülüğünün de nedenleridir.) Rus burjuvazisi feodalizmi yıkacak veya feodalleri sınıf değiştirmeye zorlayarak yukarıdan aşağıya (Almanya veya junkers tipi) kapitalistleşmeyi gerçekleştirecek kitle desteğini burjuvazi ancak etkili toprak reformunu gerçekleştirecek kitle desteğini kazanabilirdi. Küçük üretici köylüler Cumhuriyetin ilk zamanlarında oldukça önemli sayıdadırlar ve burjuvazi iktidarının temel desteğini oluştururlar. Ancak Rus burjuvazisi, tarihsel şartlar sonucu,

şaldır. Dinamik ve yoğun işçi sınıfı hareketi aşırı dengesiz ekonomik ve sosyal yapıyı temellerine kadar sarsabilmektedir.

Çarlık Rusya'sında kendiliğinden gelme işçi hareketi o seviyededir ki, Bolşeviklerin işçi sınıfı arasında henüz yeterince örgütlü olmadıkları 1905 de Lenin, Zubatov'un kurduğu legal sendikalar hakkında özetle şöyle demektedir: "İşçi sınıfı hareketinin legal hale getirilmesi Sosyal-Demokratlar için yararlıdır. Zubatov sosyalist bir ajitatörün kolay yapamayacağı bir şeyi başaracak, işçi sınıfının en geri kesimlerini harekete geçirecektir. Ve kendisinden çok daha güçlü olan işçi sınıfına karşı daima Çarlığın desteğine ihtiyaç duymuştur.

Sonuç olarak Rus burjuvazisi hem zayıftır, hem de gerek kendi güçsüzlüğü ve gerek işçi sınıfının gücü sonucu kendi iktidarına taban teşkil edecek sınıfa yaklaşabilmekten uzaktır. Rus burjuvazisi, tarihsel şartlar sonucu hiç bir zaman gerçek bir burjuvazi demokratik devrimini gerçekleştirmek için çalışmamıştır. Çarlıkla ittifak kurarak meşruti monarşiden ileri gidememiştir. İşçi sınıfının demokratik devrimde önderliği için gerekli objektif şartlar mevcuttur.

#### SONUÇ:

"İşte bunun için Rusya'nın emperyalizmin, çelişkilerinin kesin sonucunu verecek olan çatışma noktası olması gerekiyordu; bu, sadece bu çelişkinin Rusya'da özellikle rezilce, özellikle tahammül edilmez şekilde belirmesinden ötürü değildi; sadece Rusya'nın Batının mali sermayesini, doğunun sömürgelerine bağlayan Batı emperyalizminin başlıca desteğini teşkil etmesinden ötürü de değildi; fakat bunlarla birlikte, emperyalizmin çelişkilerini, devrimci yoldan çözümlenmeye sahip gerçek kuvvetin yalnız Rusya'da bulunmasından ötürüydü" (Stalin: Leninizmin İlkeleri, S:14)

Rusya dünya emperyalist zincirinin en zayıf halkasıdır.

(1) Günümüzde savaşların çıkmaması bir takım sübjektif tahlillere dayandırılarak ortaya atılan teoriler, III. Bunalım döneminin özelliklerini red ederek savaşların çıkacağını iddia edenlerin potasına düşmekten ve aynı konumu almaktan başka işe yaramamaktadır. Günümüzde biçimsel olarak işlevişi değişen dengesiz gelişme kanununa göremeyen, yeterince kavrayamayan tasarımlar sübjektivizm bataklıklarına tullanmayacaklardır. Bu konular ilerdeki sayılarımızda emperyalizmi inceleyen genişçe ortaya koyacağız.



duğumuz suni denge, egeri bıraktırılmış ülkelerin karakterini taşır, Toplum emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerin ülkenin ekonomisine, önce dünya ekonomisine katması daha sonra da üretime sızarak kontrol altına alması sürecinde, iş dinamik ile gelişmeye çalışan kapitalist unsurlar hızla emperyalizmle uyum içine girmişler ve üretim ilişkileri olarak emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin rayına oturmuşlardır. Bu süreç üretim metropollere yönelik gelişmesi, st yapının emperyalizmin üretim ilişkilerine göre düzenlenmesi ve ülke burjuvazisinin (giderek) tekelleşerek (retim ilişkilerinin kaçınılmaz sonucudur bu) iktidarı ortaklarıyla alması şeklinde somutlaşmıştır. Bu somutlaşmada iktidar, gerek sınıfsal gerekse yönetim olarak oligarşik bir nitelik almıştır (10)

Oligarşi mevcut üretim ilişkilerini devam ettirmek zorunda olduğundan toplumun genel hareketinin de başını çekemez. Oligarşinin ekişi, genel hareketin yönüne ters düştüğünden; toplumun genel hareketini götürme durumundaki proleter hareketle çelişme içindedir. Proleter hareket toplumu çekmenin objektif temellerini ve dinamiğini taşır. Bu görevi proletaryaya tarih vermiştir ve bu proletaryanın tarihi misyonudur.

Emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin, ülkenin iktisadi evrimi ile çatışma ve "uyum" durumu sınıfsal plana, oligarşinin başta proletaryanın olmak üzere emekçi yığınlarla çatışmasının feodallerle "uyumlu" atışmasını, köylülükle "iktisadi uyum" erevesinde "uyum"u şeklinde yansır. Oligarşinin feodallerle ve köylülükle olan uyumu, ülkedeki nispi demokratik ortamın temelini oluşturur.

Ülkedeki bu nispi demokratik ortam feodallerin st yapısal olarak varlıklarını sürdürmeleri için gerekli bir "demokratik" ortam olduğu gibi köylülüğü o iktisadi "uyum" için de gereklidir.

Tarihi gelişim içinde bu nispi "demokratik" ortamın yaşatılmasında feodallerin varlıklarını st yapıda üretim ilişkisiyle çatışmasının artması, ve feodallerin tasfiyesi oranında ortadan kalkmaktadır. Ancak bu durumdan dolayı, nispi demokratik ortamın kaldırılma durumlarında, tekeli burjuvazinin feodallere tavır alışını "tek başına" ele almak hele hele "uyum" için buna başvurduğunu söylemek son derece büyük hatadır. Böylesine bir hata içinde olmak bizi oligarşinin yanına savurur (lkemiz devrimci pratiğinde bunları gördük ve görmekteyiz.) Bugün lkemizde nispi demokratik ortamın yaşamasının temel nedeni köylülüğün (ve ülkemizde tarihi bir etkinliği olan şehir kkk burjuvazisinin sosyal ve siyasal olarak) iktisadi "uyum" içinde siyasal olarak yedeklenmesindedir. Bir başka deyişle ülkemizdeki nispi demokratik ortamın yaşamasının, sınıfsal temelinde, köylülüğün ikili tavrı yatar. Köylülüğün bu ikili karakterinin kavranamaması bizi daima sapmalara sürükler. Bizim gibi lkeelerde tüm köylülüğü ve devrimdeki görevini kavrayamamaktan kaynaklanır. Ülkemizdeki toplumsal dengesizliğin daha

iyi kavranabilmesi için bu konu üzerinde biraz duralım:

Köylülüğün lkemizdeki ikili karakteri, ülkenin iktisadi evriminin Kapitalizme yönelik olmasıyla, emperyalist kapitalist üretim ilişkilerinin ülkenin ii dinamiğine ters düşüşünden kaynaklanır. Köylülüğün bu ikili karakterinde devrimci karakter ağırlıktadır. Hakim olan yandır- Köylülüğün özünde burjuva olmasına karşılık, devrimci bir karakter taşması ve devrime katılması devrimimizin de burjuva karakterini simgeler. Köylülüğün aslında burjuva olmasına karşılık, devrimci bir karakter taşması onun subjektifni yetinden değil, ülkedeki emperyalizmin yarattığı objektif temelden gelir. Köylülük "saf" bir sınıf olmayıp içinde çeşitli katlara (sınıfsal) ayrılır. Köylülüğün bu ayrışması, emperyalist kapitalist üretim ilişkilerinin ülkeye yayılış durumuna ve feodalizmin zlşne göre biçimlenir. Köylülük genel olarak devrime katılacaksa da (elbette ki zengin köylülük dışında, orta köylülük kısmen, kk ve yoksul köylülük temel) içindeki her bir katmanında katılış biçimi birbirinden farklı olacaktır.

Köylülük, her ne kadar burjuva karakter taşısa ve ülkenin iktisadi evrimi kapitalizme yönelik olsa da devrimin ve toplumun emici sınıfı olmaz. Bunun da nedeni, isterse kapitalist bir toplumda olsun gelişmek isteyen üretici güçleri eline alamayacak onun elinden tutup geliştiremeyecek olmasındandır. Aksine retici güçler geliştikçe köylülük de yok olmağa doğru gidecektir. Bu durum köylülüğün gerek devrimde çekici olamamasını gerekse devrimden sonra kapitalist ilişkiler yaşatılrsa da devrimi engelleyecek bir g olamamasının objektif temelini oluşturur.

Köylülüğün bu yapısı, onun her dönemde toplumsal denge içinde yedeklenen bir g olmasını getirir. İsterse feodalizme karşı mücadele içinde olsun köylülük bu mücadelesini başarıya ulaştırabilmek için ya burjuvazinin, ya da proletaryanın nderliğine ihtiyaı vardır. Avrupa tarihi büyük burjuva devrimi öncesi sayısız köylü isyanları ile dolu olduğu halde, burjuvazinin nderliği olmadan burjuva devrimini gerçekleştirememiştir. Aynı şekilde de Rusya ve indeki sayısız köylü isyanları proletaryanın nderliği olmadan devrime ulaşmamıştır.

Toplumumuzda da köylülüğün ikili karakteri onun hem tekeli burjuvaziye hem de proletaryaya yedeklenmesinin temelini oluşturur. Köylülüğün oligarşiye yedeklenmesinin subjektif temelini, mevcut üretim ilişkilerinin kapitalist karakteri objektif temelini de feodal üretim ilişkilerinin zlmesi ve üretici güçlerdeki nisbi gelişme teşkil eder. Bu "uyum" köylülüğün oligarşiye siyasal olarak yedeklenmesi ve nisbi demokratik ortamın maddi temelidir. Bu aynı zamanda sosyal reformizmin de temelidir. Ne var ki bu yedeklenme mutlaklaştırılmamalıdır. "Uyum"un çatışmayı içinde taşması ve derinleştirmesi kavranamazsa revizyonizme düşülmüş olur. Ancak bu "uyum" artsın çatışma büyüsün mekanik yorumlamasına vardırılmamalıdır. Bu

mantık bizi pasifizme ve teslimiyetiliğe sürükler. ne ıkartılması ve sarılınması gereken köylülüğün devrimciliğidir. Proletaryanın en sadık müttefiki kyllktr. Köylülüğün oligarşiye yedeklenişi talidir. Oysa köylülüğün sınıfsal hareketinde tayin edici hareketi, emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerine ve özellikle onun "güçlerine karşı olan tepkisidir. Köylülük, retici güçlerin nispi gelişimine yönelerek oligarşiye yedeklenmesinden daha fazla, emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerine tepki göstere rek proletaryaya yönelir.

Sınıfsal olarak oligarşinin hareketine karşılık proletaryanın, köylülüğün ve şehir kk burjuvazisinin (genel olarak geniş emekçi yığınlarının) hareketi temelde atıştığından mevcut üretim ilişkileri içinde toplumsal dengeden sözedilemez. Söz konusu olan sürekli bir dengesizliktir. Bu durum ülkedeki bunalımın sürekliliği de demektir.

lke de sürekli bir dengesizliğin olması emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin mevcut durumu devam ettire bilmek için "g"lerini kullanmasının ve "denge"yi bu şekilde kurmaya yönelmesinin objektif temelidir.

## DEVAMI GELECEK SAYIDA

## DİPNOTLAR

1- Mao Tse-Tung, Teori ve Pratik, s. 56

2- Oligarşi, kelime anlamı itibariyle; kk bir zümrenin iktidarı anlamına gelir. Ülkemizde de iktidarın yapısının neden oligarşik bir nitelik arzettiğini herşeyden önce üretimde aramak gerekmektedir. Normal olarak iktisadi evrimini tamamlama yolunda ilerleyen bir toplumda iktidar eğer iktisadi evrime uygun düşen (eken) bir iktidar ise ve çekici sınıfın yönlendiriciliğinde ise, böyle bir iktidarın "znre" leşmesinden değil aksine kitleselliğinden söz edilir. Bu durum köleci toplumdaki tutun da, sosyalist topluma kadar böyledir. Eğer bir toplumda oligarşik iktidardan söz ediliyorsa, oligarşik yapı içerisindeki hakim sınıf veya sınıfların aslında toplumdan (kitlelerden) soyutlandığından, tecrit edilmişliğinden söz ediliyor demektir. Bu durum tarihte Rusya otokrasisi (ki o da bir çeşit oligarşi idi) içinde, İspanya oligarşisi için geçerli olduğu gibi bugün metropollerdeki finans-kapital oligarşileri ve geri bıraktırılmış ülke oligarşileri içinde geçerlidir.

Unutulmamalıdır ki oligarşiyi oluşturan sınıflar, kitlelerden tecrit olmayı kesinlikle istemezler, ne var ki devam ettirmek zorunda oldukları üretim ilişkileri onları kitlelerden tecrit eder. Oligarşi bu tecrit oluşunu, siyasal zor ile engellemeye çalışır. Oligarşinin bu çabası toplum dışı bir üretim ilişkisini (emperyalist) sürdürme gayretleri içinde toplum dışı oluşunu siyasal zoru ile kapatma gayretidir.

\* 15 Günlük Siyasi Dergi \* SAHİBİ: Nazım YILMAZ \* YAZI İŐLERİ MÜDÜRÜ: Adil YILMAZ \* YÖNETİM YERİ: Cağaloğlu Yokuğu Kemaliye Han No. 4 İSTANBUL \* YAZIŐMA ADRESİ: P.K. İSTANBUL \* ABONE ŞARTLARI: Yurt içi 6 Aylık 40 TL. Yıllık 70 TL. Yurt dışı: 6 Aylık 100 TL. Yıllık 180 TL. \* ABONE İÇİN Nazım Yılmaz adına T.C. ZİRAAT BANKASI Aksaray Őubesi-İstanbul Hesap No...10162.....\*DİZGİ: İLPAJANS \* BASKI: ASAL OFSET



# SUNİ

TÜRKİYE TOPLUMU DEVRİME GEBEDİR...

Emperyalizmin III. Bunalım Döneminde, geri bıraktırmış ülkelerde, iktisadi devrim feodalizm sürecini aşmış kapitalizm sürecini yaşamaktadır. Bu durum tarihi bir çözümlerdir ve geri bıraktırmış ülkelerin günümüzdeki ele alınışlarında temel hareket noktası olarak ele alınmalıdır. Hiç şüphesiz geri-bıraktırmış ülkeler bir kalıptan çıkmış değillerdir. Ve her ülke üretici güçlerinin gelişme seviyesine göre birbirinden farklılıklar gösterir. Genel olarak aynı karakter için dedirler ve farklılıkları kendi özel durumlarını belirler. Ancak özel durumlarda ortaya çıkan farklılıklar, her ülkenin tarihinden gelen farklılıklar ile buna uygun düşen biçimde feodal üretim ilişkilerinin tasfiye derecesidir.

Biz her geri-bıraktırmış ülkeyi yakinen (tarihiyle ve üretici güçlerinin seviyesiyle) tanımıyoruz. Bu nedenle geri-bıraktırmış ülkeler üzerine olan genellemelerimiz, genel olarak emperyalizme ve özel olarak da ülkemizin yapısına yansıyan geneli yakalayabildiğimiz kadar geneldir. Felsefi hareket noktamız, "her özel geneli içinde taşır" olmaktadır. Özel olarak ülkemiz genel olarak da geri-bıraktırmış ülkelerde iktisadi evrimin feodal süreci tamamlaması, tek başına bir olgu değildir. Bu ülkelerde feodalizmin tasfiyesi bu tasfiyeye uygun düşen üretici güçlerin değişimini ve ona uygun bir üst yapının oluşması ile tamamlanır. Geri-bıraktırmış ülkeler diye tanımladığımız (bir kısım görüşlere göre 3. dünya ülkeleri) ülkeler kapitalizmin bir dünya sistemine dönüşmesi sürecinde sömürge ülkeler olarak, dünya kapitalizminin üretim ilişkileri içine girmişlerdir. Bu süreç içinde kimi ilkel (aşiretler ve kabileler düzeyinde) kimi feodal düzeyde kimi de kapitalizmin toplumlarının yaşadığı feodalizmden kapitalizme geçiş aşamasında olan ülkelerdir. Bu ülkeler hiç kuşkusuz emperyalizmin üretim ilişkileri içine girmeseler kendi iktisadi evrimlerini, tarihi gelişim çizgisine uygun olarak tamamlayacak ülkelerdir. Ne var ki emperyalizm bir dünya sistemi olarak ortaya çıktığı andan itibaren, bu ülkelerin kendi iktisadi evrimlerine uygun düşen üretici güçleri, ve üretim ilişkileri ile emperyalizmin getirdiği üretim ilişkileri arasında bir "çatışma" ortaya çıkmıştır. Bu "çatışma" da üstün gelen ve kendini kabul ettiren emperyalist-kapitalist üretim ilişkileridir. "Daha ileri bir üretim ilişkisi, daha geri bir üretim ilişkisini tasfiye eder" genel kuralına uygun olarak, emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin ülkenin geri olan üretim ilişkilerine göre şekillendirmişlerdir. Üretici güçlerin bu "şekillenmesinde, şekillenme: tarihi gelişime ve toplumun içinde bulunduğu gelişime ve toplumun içinde bulunduğu maddi üretim seviyesine ve sınıfların

hareketine uygun olmadığından "çarpık" veya "dengesiz"dir. Üretici güçlerin evrimini belirleyen (tayınen, şekillendiren) o ülkenin kendi toplumsal (iç) dinamiği değil, emperyalizm o ülkeye soktuğu, emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin (dış) dinamizmidir. Ve bu ülkelerdeki temel gelişme aslında, bu iki dinamik arasındaki gelişmedir. B

Bu konuda Mao Tse-Tung şöyle diyor: "Üretici güçlerin, pratiğin, ekonomik alt yapının, genellikle ana ve tayin edici rolde belirledikleri doğrudur. Bunu inkar eden materyalist değildir. Fakat belli şartlar altında, üretim ilişkileri, teori ve üst yapı gibi yönler kendilerini baş ve tayin edici rolde meydana koyabilir. Bunu da kabul etmek gerekir. Üretim ilişkileri değişmeksizin üretici güçler gelişmiyorsa üretim ilişkilerindeki değişme, baş ve tayin edici rol oynar." (1)

Bu iki dinamiğin "çatışma" sı çelişkinin özdeşliğine uygun olarak her zaman çatışma biçiminde görülmez. Uygulama biçiminde görülür. Bu "çatışma" ve "uyuşma" birbirinden ayrı olgular değil birlikte görülen ve her iki durumda da görev yapan sınıfların, üretim ve şekillenen toplumsal güçlerine göre ortaya çıkan olgulardır. (Burada sınıfların toplumsal gücü mekanik bir biçimde niceliksel olarak ele alınmalıdır. Sınıfların toplumsal güce, genel olarak toplumsal harekete uygun düşmesiyle belirlenir. Bu nedenle gücü belirleyen niteliktir. Bizim gibi ülkelerde en güçlü sınıf proletaryadır.)

Bu iki dinamiğin yönlerini ve unsurlarını tesbit etmek ve bu unsurların o ülkenin somut şartlarındaki biçimlerini yakalamak, kısaca o toplumu kavramak ve gelişmeleri görmek demektir. Bir Marksist-Leninistin görevi de herşeyden önce bu kavrayışa ulaşmak olmalıdır.

Emperyalizmin geri-bıraktırmış ülkelere soktuğu üretim ilişkileri daha önce de açıkladığımız gibi tarihi iktisadi evrime ters düşen üretici güçlerin gelişmesini engeller niteliktedir. Emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin bu niteliği geri-bıraktırmış ülkelerde yok olmaz, aksine daha çarpıcı bir biçimde ortaya çıkar.

Emperyalist-kapitalist

Emperyalist-kapitalist üretim ilişkileri, rantıye ve parazit niteliğiyle ülke ekonomisi içine girer. Bu ilişkilerin dinamiği daha fazla değeri ve emeği sermayenin ve üretimin yoğunlaştığı metropollere götürmek şeklindedir.. Emperyalizmin üretim ilişkileri öz olarak kapitalist bir nitelik taşıdığından girdiği yerlerde kapitalist üretim ilişkilerinin boy atmasına da neden olur.

Emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin girdiği ülkede, eğer feodalizmin bağrından çıkan kapitalist üretim ilişkileri varsa veya üretici güçlerin gelişmesi kapitalizme doğru gelişmekteyse, o ülkeye giren dış dina-

mik kendi iktisadi "güç"lerin (gerekirse bu güçleri askerileştirerek) ülkenin kapitalist ilişkilerini kendine tabi kılmak yolunda kullanır. Emperyalist-kapitalist üretim ilişkileri bas kın hale gelir. Bu durum aynı zamanda iç dinamiğin çarpıtılmasıdır da. Zira, emperyalizmin ülkeye girişi olmasa (bu tahlil "soyut" bir tahlildir. Ancak sorunu "salt" olarak kafalarda billurlaştırmak için yapılmaktadır. Yoksa kapitalizmin bir dünya ekonomisi olmasından sonra emperyalist üretim ilişkilerinden uzak bir ülke olabileceğini zannetmek veya aramak Robenson Cruseo'yu aramak gibi bir şeydir.) İktisadi evrime uygun olarak gelişen kapitalizm ve onun sınıfı burjuvazi toplumsal hareketin lokomotifi olacak ve topluma daha ileri bir topluma kendi iç dinamikleriyle götürecektir. Ülkedeki gelişen kapitalizm ve burjuvazi diğer sınıfların hatta proletaryanın da desteğini alarak toplumsal dengeyi kuracaktır. Bu durumdaki burjuvazinin ve kapitalist üretim ilişkilerinin yönü ileriye doğrudan ve ülkenin üretici güçlerini geliştirecek biçimde mevzilenmiştir. Ancak, kapitalizmin bir dünya sistemi olmasından (emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin tüm dünyaya yayılmasından) sonra, böyle bir durumdan söz edilemez. Bu nedenle hangi lülkede olursa olsun kapitalizmin bir dünya sistemi olmasından sonra burjuvazinin toplumsal önderliğinden söz edilemez. Ülkedeki mevcut kapitalist ilişkiler ve burjuvazi emperyalist-kapitalist ilişkilerle karşılaştıktan ve ona tarihi bir süreç içinde tabi olduktan sonra ilerici niteliğini yitirmiş ve üretici güçleri engeller bir niteliğe bürünerek iç dinamiğin hareketine karşı olmaya başlamıştır.

Artık tarihi misyonu elinden kaçırarak burjuvazi, bağrından çıktığı feodalizmi ve geri üretim ilişkilerini devrimci bir biçimde tasfiye edemez. Ülkede gelişen emperyalist-kapitalist üretim ilişkileri feodalizmi tasfiye ediyorsa, bu tasfiye üretim ilişkilerinin kendi rantıye ve parazit ilişkilerine uygunluğu ölçüsünde ve kapitalist ilişkilerin geri üretim ilişkilerini, "zorunlu" çözmesindedir.

Ülkenin burjuvazisi "siyasal zoru"nu, üretici güçlerin gelişmesi yönünde feodaller üzerinde değil, "Mevcut üretim ilişkilerini" yaşatmak üzere kullanmaya yönelir. Artık böyle bir toplumda, toplumsal dengeden söz edilemez. Toplumda hakim olan dengesizlik (ya da suni denge) ve kaçınılmaz sonuç, bunalımdır.

Bütün bu tarihi gelişmeler, her ülkenin tarihi gelişimi ve üretici güçlerinin seviyesine göre belli süreçler içinde biçimlenir. Ne var ki hangi biçimlerde oluşursa oluşsun, emperyalizmin III. Bunalım döneminde karakteristik olarak geri-bıraktırmış ülkelerde ortaya çıkan, emperyalizme bağlı biçimde gelişen ve tasfiye olan feodalizmdir.



# DENGE

Bu durum emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin tüm ülkeyi veürüre tim güçlerin kendisine tabi kıldığı anlamına gelir. Ancak emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin o ülkenin kendi üretim ilişkileri halini alması, ülkedeki iç ve dış dinamikler gelişmesinin ve çatışmasının ortadan kalktığı anlamına gelmez. Yeni durum, çatışma da emperyalist "güç"lerin kesin egemen olması ve giderek uyumu öne çıkması şeklinde bir çözümdür. (sentezidir) Ne var ki bu yeni durumda, çatışmanın ortadan kalktığı ve yerine uyumun geçtiği şeklindeki bir tahlil mekanik ve empirik bir tahlildir. Yeni durumun sentezinde ortaya çıkan, basit bir yer değiştirme değil aksine bağıntılı bir biçimleniştir. Çatışma yok olmamış, uyumun (önde olan, hakim olan yan) içinde daha büyük bir dinamizmi yükselmiştir. Çatışma azalmamakta aksine büyümektedir. Toplumsal hareketi belirleyen dinamikler arası bu çatışma üretimin gelişme seviyesine uygun olarak toplumda yer alan sınıflar arası çelişki ve hareketlerde gizlenmiştir. Emperyalist üretim ilişkileri hayatiniyetini devam ettirmek için herşeyden önce bu sınıfsal çatışmaya tavır almak zorundadırlar. Çünkü ülkenin kendi iç dinamiğinin (iktisadi evriminin) götürücüsü olan sınıfın (proletaryanın) sınıfsal hareketi gelişmeyi çözecek niteliktedir.

Bugün geri-bıraktırlmış ülkelerde (bizde de böyledir) toplumun kendi iktisadi deevriminin kapitalist güçleri, emperyalizmle tam bir uyum için de emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin yaratıcısı ve geliştiricisi olmuşlardır. İktidardaki oligarşi, emperyalizmin ülkedeki varlık biçimidir. Bu durumda ülkedeki "çatışma" ve "uyum" ve buna uygun düşen "toplumsal denge"yi incelemek gerekmektedir.

Ülkedeki hakim üretim ilişkisi emperyalist-kapitalist olduğundan ve feodal üretim ilişkileri tabi kılınarak tasfiye olduğundan üretim kargaşası, kapitalizmin o kendine özgü üretim kargaşasının çok üzerindedir ve nitelik olarak süreklilik arz etmektedir. Üretimdeki bu kargaşayı yaratan temelde, ülkedeki üretici güçlerinin emperyalist üretim ilişkilerine tabi bir biçimde nispi olarak gelişmesinden gelir. Ülkenin iç dinamiği, üretici güçler, kendi toplumsal çıkarları doğrultusunda geliştirmek için zorlarken üretici güçlerin sisteme bağlı bir biçimde (metropollere yönelik) düzenlenmesi, hem üretici güçlerin serbest gelişmesini engellemekte hem de üretimde sürekli bir bunalım yaratacak olan bir kargaşa (üretim anarşisi) yaratmaktadır.

Bu durum, ülke ekonomisini (emperyalizme bağımlı olmasından gelen) emperyalizmin hastalıklarından etkilenmesiyle birlikte (bağıntılı olarak) ekonomik bunalımın temelini oluşturur.

Özetle o ülkedeki ekonomik bunalımın temelinde, ekonomik dengenin ülke içinde değil, metropollerde tamamlanması yeter. Ekonominin (emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin yönlendirdiği) bu hareketi, ülkenin üretici güçlerinin gelişme hareketiyle geliştiğinden engelleyici niteliktedir.

Ancak, emperyalist üretim ilişkilerinin kapitalist karakteri, III. bunalım döneminde geri-bıraktırlmış ülkelerde iktisadi evrim sürecinin kapitalizm olmasıyla "uyum" gösterir. Bu "uyum" sadece karakterden gelen bir uyumdur ve sadece karaktere özgü oluşu ve hareket yönlerinin farklı oluşu nedeniyle, özünde "çatışmayı" barındırır. Bu "uyum" üretici güçlerin nispi gelişmenin maddi temelini oluşturur. Ne var ki, gene bu "uyum" ülkedeki toplumsal dengesizliğin nispi denge durumunu sağlar. Ekonomideki bu görece denge dukumu ise, bu tip ülkelerdeki revizyonizmin ve pasifizmin maddi temelini teşkil eder. Bu durum gene aynı şekilde oligarşinin mevcut üretim ilişkilerini "şekli" "demokratik ortam" içinde koruyabilmesinin de maddi temelini teşkil eder. Ancak gene "bu durum" dan ülkede toplumsal bir dengenin oluştuğu ve "bu durum"un "nitelik belirleyicisi" olduğu sonucu çıkarılmamalıdır. Böylesine bir sonuca varmak revizyonizme ve pasifizme saplanmak olur. Kavranması gereken "bu durumun" göreliliği ve şekli "uyum"un altında daha büyük bir "çatışma"yı taşımakta olmasıdır. Bu "uyum" durumu tarihi süreçteki yerini feodalizmin çözümlenmesine borçludur. Zira, feodalizm çözüldüğü oranda kapitalist ilişkiler, yaygınlaşma imkanı bulur ve ülkenin iç dinamiği (iktisadi evrimi) kapitalizme yönelik olduğundan, tarihi süreçte "uyum" durumunun objektif koşulları ortaya çıkar. Özellikle ülkemizde "bu durum"un kavranmamış olması, ülkemizde orijinal "devrim teorileri"ni çeşitlendirmektedir. Buradan kısaca durup ülkemizdeki iç dinamiğin "zor"ladığı iktisadi evrimin hangi aşamada olduğunu kısaca ele alalım. Genel olarak ister feodal süreçte olsun, iç dinamiğin yönü kapitalizme doğrudur. Bu kaba gerçeği inkar etmek, tarihi materyalizme ters düşmek olur. Ancak, iktisadi evrimin yönünün kapitalizm olması devrimden sonra ülke ekonomisinin "ülke kapitalizmi"ni kurmanın şart olduğu anlamına gelmez. Böylesine bir önerme, ekonomizmin ötesinde, kaba bir evrimcilik olur. İktisadi evrimin dünya çapında ulaşılmış olduğu seviye (emperyalizm) iktisadi evrimin tarihi yolunun sosyalizm olduğu ve bu aşamaya geçişin objektif şartlarının olduğu bir dönemdir. Bu tarihi gidişe ters düşmemek için devrimini yapan her ülke mutlaka (kendi üretici güçlerinin elverdiği ölçüde) sosyalist üretim ilişkilerini kurmalıdır. Ancak bu durum ülkede kapitalist üretim ilişkilerinin olmayacağı anlamına da gelmez. Aksine proletaryanın gelişmesi ve diğer sınıfları yedekleyebilmesi için ülkedeki

kapitalist üretim ilişkileri, sosyalist üretim ilişkilerine tabi bir biçimde üretici güçlerin sosyalist üretimin tek üretim biçimi olmasına uygun düşecek şekilde güçlenmesine kadar (giderek yok oluş biçiminde) yaşatılmalıdır.

Ülkenin kendi iktisadi evriminin, kapitalizm yönünde olması ise devrimin burjuva karakterini simgeler ve devrimin kaçınılmaz olarak demokratik devrim olmasını getirir. Bu anlayış, Marksizm-Leninizmin kesintisiz devrim anlayışıdır.

Ülkemizde, feodalitenin hemen hemen tasfiye edilmiş olması ancak bu tasfiyeye uygun düşen bir nitelikte kapitalizmin gelişmemiş olması hem yarı-feodal üretim ilişkilerinin kısmen yaşamakta olmasının hem de sınıfsal olarak feodallerin üst yapıdaki etkinliklerinin maddi temelini oluşturmaktadır. Bu çözümlenmelerden ülkedeki ekonomik ve siyasi kargaşanın nedeni, emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin devamını sağlayan hareket ile feodal üretim ilişkilerinin (üst yapısı ve hatta siyasi etkinlikleri de dahil) hareketi arasında çelişme olduğu yanılığısına varılmamalıdır. Böylesine bir yanılığ, temel çelişmeyi gözden kaçırmak olduğu gibi, tekelci burjuvaziye misyon yüklemek olur. Bu görüş devrim sorunlarında karşımıza tehlikeli (saptırıcı) bir biçimde çıkar.

Bizim gibi ülkelerde gücünü sistemden alan üretim ilişkileri geri üretim ilişkilerine kendini kabul ettirir ve tabi kılar. Ancak bu "zor"lamak bir uzlaşmadır ve iktisadi temeldeki bu çelişme mutlaka sosyal ve siyasal plana da yansır. Ülkenin ekonomisi den gesini temelde, sistemde bulmasına karşılık, ülkenin iktisadi evriminin zorlamaları bağımlı yapının getirdiği emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin zorlaması ile karşılanması, toplum sal dengeyi sunileştirir.

Özetle: ülkemizde dış dinamiğin (emperyalizmin) ülkenin iç dinamiğini, bozması toplumu dengesizleştirmiş ve kendine uygun düşen bir suni dengeyi oluşturmuştur.

Şimdi de ülkemizdeki suni dengeyi ve siyasi zoru inceleyelim.

Emperyalizmin III. bunalım döneminde yeni sömürgeciliğin bütün özelliklerinin yansıdığı ülkemizde tarihi köklerinden gelen orijinaliği, feodal yapının Osmanlı toplumundan gelen özelliğini yansıtmaması geçmişte sömürge durumunda bir ülke olmamış olmasıdır. Bu iki özellik, ülkemizin içinde bulunduğu yapının genel karakterini değiştirmez. Ancak yarı-sömürge oluşum sürecini ve biçimlenişindeki özelliği verir. Biz burada bu özellikten ziyade, geneli ile ilgilendiğimizden özele fazlaca inmeyeceğiz. Zira ülkemizin geneli kavranmadan özeli kavranamaz. Özelden kalkarak açıklama getirenlerin de gerçekten "orijinal" sonuçlara varmaları da bundandır. Süreç hangi biçimde gerçekleşirse gerçekleşsin ve hangi özellikleri taşırsa taşırsın, bugün ülkemizdeki yapı ve içinde bulun-



# EKİM DEVRİMİ ve ÖĞRETİSİ

## 2.

nan özel durumdan dolayı) yararlı ol-  
ması bir yana, DGM direnişinin sonu-  
cuyla birleşerek yarattığı ve uzun dö-  
nem etkisini hissettirecek olan "poli-  
tik pasifizme" varış büyük önem arz  
etmektedir.

"MESS'i ezmek" (!) işyeri düzeyin-  
de toplu sözleşmeyi yaptırmaya çalı-  
şan Türkler cuntası, işçi sınıfının yıl-  
larca mücadele ederek alabileceği bu  
hakkı, iş kolu düzeyinde protokolleri  
imzalayarak yıllarca geriye itmiştir.

Ekonomik içerikli bir mücadelede  
işçi sınıfına işlenen bu ihanet oli-  
garşiye nefes aldırılmıştır.

Ekonomik mücadelede bile önder-  
lik görevini yapamayan muhacir siyaset-

siyasi alanda da işçi sınıfını asla  
temsil edemez. Dünyayı yanlış yorumla-  
manın günahını işçilerin sırtına yıkan  
revizyonistler ilk tebriklerini fa-  
şistlerden almışlardır.

Bakın Tercüman'ın akıllı (!) ya-  
zarı Nazlı Ilıcak tebrik kartında ne-  
ler yazıyor: "Maden-İş'in MESS'i ez-  
mek sloganını terk edip, iş kolu sevi-  
yesindeki bir anlaşmaya işveren ger-  
çeğini kabul etmesi, çalışma barışı yo-  
lunda atılmış önemli bir adımdır. Bu  
barış, demokrasinin ve refahın baş-  
şartıdır" (Tercüman 30-1-78 Nazlı İl-  
cak)

"İş yeri seviyesinde" protokol  
yapmayı kotaramayan burjuvazinin işçi

sınıfı karşısında tek bir yumruk olma-  
sını sağlayan revizyonistler, MESS'in  
karşısında, iki büklüm olarak ve ard-  
larında olaylardan habersiz kılınmış,  
gücü parçalanmış işçi sınıfını bira-  
karak, oturup, protokol imzaladılar.

"Taktik meseleler pratiğe ışık  
tutucu somut çözümler olması nede-  
niyle devrimci pratiğin turnosoludur."

Dünyayı yanlış yorumlamaktan kay-  
naklanan yanlış faaliyetlerin bir yan-  
sıması olarak ortaya çıkan DGM ve MESS  
hareketlerinin sonuçları DİSK'in 6.  
Genel Kurulundaki gelişmelerinde belir-  
leyicisidir.

1 Mayısın, balon yöneticilerin  
dünya görüşünden kaynaklanan bilanço-  
sunuda eklersek, muhacirlerin kuklası  
Türkler cuntasının, 6. Genel Kuruldaki  
hezimeti yeterince açıklığa kavuştur-  
muş oluruz.

Herkes "Maceracı, goşist" suç-  
lamasını yaparak tekkeci sekreterliği  
sergileyen Türkler cuntası, dünya dev-  
rimci tarihine, devrimcilik adına iş-  
lenmiş en büyük ve kanlı maceracılığı  
yüzlerce yaralı ve 36 şehitli bilanço-  
suyla geçecektir.

DİSK'in yeni yönetim kademesi  
geçici bir süre demokratik merkezi -  
yetçiliği egemen kılrsa bile; gelişen  
süreçte sekter ve tekkeci tavrı yeni-  
den yaratacak, kuyrukçuluğuna yeni uy-  
gar kılıklar geçirecektir.

Başka başka kılıklarda proleter ha-  
reketi kuyrukçuluğa, parlamenterizmin  
aşkına legalizmin şampiyonluğuna sürük-  
leyecek, yanlış dünya görüşlerinin ege-  
men olduğu bu günkü DİSK yapısı, uzun  
dönemde ayrışmanında sancılarını taşı-  
maktadır.

Öyleyse proleter devrimcilerin  
görevi:

1- Parleментарizme karşı, uzlaş-  
maz bağımsız proleter siyaseti ve onun  
zafer durağı devrimci örgütlenmeye sa-  
vunmak, karşı devrimin şiddetine kar-  
şı, proletaryanın devrimci şiddetini  
dikmekle mevzilerin elde edilebileceği  
ni göstermek.

2- Kuyrukçuluğa karşı proleter  
devrimci tavrı geliştirip proletarya-  
nın yandaşlarını proletaryanın bağımsız  
siyaseti etrafında toplamak, olma-  
lıdır.

### Birinci sayıdaki doğru yanlış cetveli

SAYFA	SÜTÜN	SATIR	YANLIŞ	DOĞRU
9	1	23	Seçimlerde yönetimden	Seçimlerde-Türkler takı- mı, yönetimden
9	1	81	kalabilir.	kılması-özellikle bu ko- şullarda-kaçınılmaz ola- caktır.
9	3	alıtın 2	geçirmektir.	geçirmeyi ve her dönemde ön planda tutmayı unutma- lıyız.
10	2	10	Romul Betoncont	Leoni
10	2	3.p.tümü		Görüldüğü gibi tüm sap- maların birleştiği bu noktalar "Yeterince veri yok" diyerek kararsızlı- ğı, Faşizme karşı savaşı da "Ecevit'in niyetine" bi- rakarak pasifizmelerini , sergilemektedirler.
10	2	4.p.tümü		Buna karşın devrimciler işkencecilerden hesap sorarak Faşizme karşı sa- vaşarak (Ecevit İktidarı- nın) bu güçlerle olan, "Mücadele" ve ilişkisini ortaya çıkartacaktır.

## KONTR-GERİLLA

BAŞTARAFTI SAYFA 12'DE

şıyor ve somuta özgü mücadele yön-  
tmini belirlemeye çalışıyordu.

Bağımlılık şartlarının yarattığı  
çarpık ekonomiye yansıyan, sürekli ve  
genel bunalım, olgunlaşmamış olsada,  
milli krizi gündemde sürekli tutuyor-  
du. Evrim aşaması ve devrim aşaması  
çalışma tarzlarını iç içe geçmesini sağ-  
layan bu ortam, silahlı mücadelenin  
objektif şartınıda yaratmıştır. Bu ko-  
numuyla mevcut durum toplumsal patlama

ların gündemden çıkmamasını getirmek-  
tedir. Karşı-Devrimci zor, mevcut ev-  
rime uygun ve devrimci gelişime paralel  
biçimlenmektedir. İç dinamiğiyle  
gelişmeyen kapitalizm; inşaa anın-  
dan itibaren gerici yapısını bağrında  
taşıyordu. Üretim ilişkisinin üretici  
güçlerin gelişmesini engellemekte ifa-  
desini bulan çelişkisinin antogonist,  
hali siyasi zorla ayakta tutulmaktan  
başka yolu yoktur. Bu yüzden zor, ül-

kemizde "iktisadi evrime baştan karşı  
çıkılmış olmaktadır. Zorun iktisadi evri-  
me karşı çıkmasına rağmen toplumun den-  
gede kalması, aynı zamanda "iktisadi  
evrime" yenik düşmesinin sancısını ta-  
şımaktadır. Ülkemizde mevcut olan bu  
denge siyasi zor ile sağlanmaktadır(su-  
ni denge espirisi)

70 li yıllara adım atarken Em-  
peryalizm! sosyalist sistem ve ulusal  
kurtuluş hareketlerinden yediği darbe-



leri halkın nazarında aklamaya çalışır.

Feodal toplum Engizisyonları,ülke mizin kapitalizminde DGM,KONTR-GERİLLA vb. olarak değişime uğramıştır. Amaç aynı kaldı; gelişimin durdurulması. Üretici güçler ile üretim ilişkisi arasında meydana gelen antagonist gelişiminin yaratacağı toplumsal devrimleri engellemek amacıyla kurulmuştur kontr-gerilla.....

Kontr-Gerilla ve onda somutlaşan zor iktisadi evrimin zorlamasıyla ortaya çıkmıştır. Bu böyle anlaşılmalıdır. Bu şekilde anlaşılmayan zor subjektif niyetlere,bağlanarak toplumsal gelişmenin devrimini inkar eder. Tarih boyunca hakim sınıflar kendilerini aklamak için bu yola başvurmuşlardır.

Kontr-Gerilla, karşı devrimin, devrimcileri ve halkı sindirmek için kurduğu karanlık abideyse, bu karanlık abideye küfürler yağdırmak; figüranların; Faik Türün'lerin, Ali Elverdi'lerin şeytani oyunları olduğunu söylemek veya Murat Bayraklardan bahsederek şahıslara bağlamak ancak, maddeci tarihin gelişiminden habersiz olanlara özgürdür. Nitekim 71 lerde zindanları dolduran çoğu pasifistler aynı nakaratı tekrar ediyorlardı. Proleter devrimci hareket Kontr-Gerillanın çürük düzenin sonucu olduğunu kavramış ve bu yüzden küfürnameler dizmemiştir, tam tersine savaşlarına hız vererek onun tek yıkım yolunu göstermiştir.

Gerici siyasi zorun kazandığı yeni muhtevalar aynı zamanda devrimci hareketin göstergesidirler. Bu yüzden Kontr-Gerilla biz devrimcilere garip bir mahluku ifade etmez, korkutmaz, tam tersine korumakla yükümlendiği düzenin yıkımını belgeler ve devrimci hareketin gelişimini müjdelere. Ama yüzlerce canı pahasına olsa bile. İşte tarihin diyalektiği budur.

Zıtların birliğini kavrayamayan her siyasi görüş ve düşünce kendi zıtlıklarıyla parçalanmaya mahkumdur. Somut gelişmenin verilerini algılayamayanlar veya algılandığı sanısı verenler aynı zamanda gerçeğin gizlenmesini isteyenlerdir. Toplumsal gelişmelerin filizlendiği her ortamda idealizmde çeşitli boyutlara varacaktır. Özellikle devrimci güçlerin etkinliklerinin ikinci konumda olduğu bu dönemlerde, gerçekleri örtmeye çalışan idealistler, bir çok ileri unsuruda etkileyebilirler. Sıtların birliği ilkesinde devrimciler bu süreçlerle gelişme kaydedeceğini iyi bilirler. Bu yüzden yaşanmakta olan bu süreçler devrimcileri sahtelerinden ayırması bakımından çok önemlidir.

Siyasi platformda meydana gelen gelişimler, özellikle kontr-gerilla birçok ilerici görüşün yanlış izlenimlere varıp, burjuvazinin adaletine sığınmalarını gündeme getirmiştir. Kontr-Gerillaya saldırdıkları iddia olunanlar ile onu yok gibi gösterip savunanlar arasındaki biçimsel fark kavranmaksızın, gündemdeki tartışmalara katılmak mümkün değildir. Unutulmaması gereken bir noktada bu günkü tartışmaların Kontr-Gerillaya neden olan iktisadi evrimin sonucu olduğu espiyodur.

Siyasi zorun Kontr-Gerilladaki ifadesine saldıran CHP Parlemlenterleri hmal etmeden söyledikleri şu sözler, konuya açıklık vermesi yönünden önem-

"Özel savaş" Emperyalizmin yeni sömürgeciliğinden kaynaklanıyordu: "ABD emperyalizmi tarafından Güney Vietnamda pratiği yapılan yeni sömürgecilik, çağımız emperyalizminin ürünüdür. Dünya sosyalist sisteminin artan etkisinden, bir çok Asya, Afrika ve Latin Amerika Ülkesinde fırtına gibi esen ulusal kurtuluş hareketlerinden ötürü, emperyalistler sömürgelerini artık eski metodlarla yönetememektedirler.. Yeni sömürgecilik, karakteri icabı, zayıf ve küçük ulusların köleleştirilmesi, pazar ve hammaddelerinin araştırılması, bunlar için mücadele edilmesi ve ulusların halklarının baskı altına alınıp sömürülmesi şeklinde, kapitalizmin temel eğilimini yoğun bir şiddete ifade eder. Ana pratiği şiddete dayanmaktadır. Köleleştirme politikasını ve şiddet kullanmayı doğrudan değil sahte bağımsızlık ve sahte demokrasi kılıfına bürünmüş kukla bir yönetim, kukla bir ordu ve "Yardım" "ittifak" şeklindeki dolaylı olarak yapması gerçeğinde, eski sömürgeciliğe ayrıılır. Bu bakımdan en tehlikeli ve hilekar olanıdır. Halkın uyanıklığını kolaylıkla yitirmesine sebep olur..Yeni sömürgecilik bu politikasını uygulayabilmek için işbirlikçi vatan hainlerine dayandı." (Halk.Sav.Askeri.Sanatı.V.N.Giap S:204.)

Emperyalizmin III. bunalım dönemi, yeni sömürgecilik şartlarında," ABD emperyalistlerinin "istikrarlı sorumluluk" stratejilerinde "Özel savaş" dünya nükleer savaşından ve sınırlandırılmış savaştan sonra üçüncü sırada yer almaktadır. Dünyadaki güçler dengesinin kendilerinin lehine, elverişsizliğinden ve geniş kapsamlı bir savaşın tutuşturulmasındaki önemli zorlukları değerlendirmiş olmalarından ötürü ABD emperyalistleri konvansiyonel silahlarla, bilhassa zayıf ve küçük ulusların kurtuluş hareketlerini bastırmayı amaçlayan "Özel savaşlarla" sınırlandırılmış savaşta başarı kazanmayı umut ettiler... Kendi görüşlerine göre, bu tür bir savaşın amacı bir halk savaşı olan gerilla savaşına karşı koymaktı. Bu bakımdan, özel savaş sabit olmayan bir cephe hattı ve büyük birliklerin nadiren seferber edilmesiyle birlikte, o ülkenin sınırları içinde yapılır. Öte yandan, askeri, siyasi psikolojik ve ekonomik faaliyetlerin çok yönlü bir şekilde birbirleriyle birleştirilmesi gerekmektedir... Özel savaş saldırgan bir savaştır. (a.g.e. V.N.Giap S: 208) Amerikan emperyalizminin ilk defa güney Vietnam'da bütün boyutlarıyla uyguladığı bu "Özel savaş" Kontr-Gerilla savaşı adı verilmektedir. (daha geniş bilgi için bakınız a.g.e. V.N.Giap)

İşte Türkiye'deki kontr-gerilla örgütlenmeleride emperyalizmin dünya halklarını sömürmek için kullandığı zorun ülkemizdeki özel biçimidir. Özel savaş daireleriyle oligarşik diktaya resmi olarak bağlı, ABD emperyalizminin denetiminde görevini yapar. Mevcut Ecevit hükümetide bu örgütlemeleri dağıtmaz. Devletin sınıflar üstü olmadığını ve devletin hakim sınıfların baskı zor aracı olduğunu yaptığı uygulamalarla deşifre eden bu örgütlemeleri daha iyi gelişir hale sokmaya uğraşır. Ayrıca kadrolarınıda yeni biçime uydururken yapılmış hataları kişilerin kötü niyetlerine bağlayarak bu örgüt-

lerle ve anti komunizm hareketinin organizasyonunda sarfedilen değerlerin yattığı kayıplar, sarsılmasına daha da gerilemesine neden olmuştur. Emperyalist ülkeler arasındaki çelişkiler alabildiğine artmış, 60 da devaüle gerekli olan Dolar 71'de operasyona uğramıştır. Sürekli ve Genel bunalım, bir başka deyişle tekellerle halk arasındaki, tekellerle tekeller arasındaki çelişki derinleşmiştir. Metropollerini sarsan bu durum (geri-bıraktırmış ülkelere çok daha şiddetle yansıyarak toplumsal patlamaları alevlendirmiştir.

Bu durum ülkemiz somutuna şu şekilde yansımıştır: Enflasyon hızla artmış, fiatlar görülmemiş bir düzeye yükselmiştir. Karaborsacılık meşru hale gelmiş, devlet yönetemez duruma düşmüştür. Sömürücü sınıflar kiriz içinde kıvrılmaktadır. Emekçiler sırtlarına bindirilen vergi bir yana sıkıyönetim vasıtasıyla dondurulan her türlü hareketle yaşamlarına sed çekilmiştir. Ekonomi iflas etmiş, toplumsal patlamalar alabildiğine hız kazanmıştır.15-16 Haziran işçi sınıfının hareketini simgelerken, toprak işgalleride, yoksul köylülüğün hareketini simgelemektedir. Gençlik hareketi yükselerek toplumsal hareketin önderi konumuna gelmiştir. (proletaryanın siyasi hareketinin bağımsız varlığının olmayışı buna en büyük etkendir) Sürecin son kesitinde, proleter devrimci hareket bağımsız siyasetini ve mücadele rotasını çizmiş ve Türkiye halkına gelişmelerin varacağı konumu KURTULUŞ adlı gazetesıyla belirtmiştir. Çeşitli zaafllara, rağmen harekete geçen THKP-C önceden tespit edilen hedeflere bilinçli ve sistemli bir saldırıya geçmiştir.Siyasi tespitlerini eylemleriyle hayata geçirmeye çalışan THKP-C büyük prestij kazanmıştır. 12 Mark muhturasıyla gerçekleştirilen darbenin reformcu, halkçı, refahçılıkla süslü maskesi düşürülmüş, oligarşinin çehresi ortaya çıkarılarak, Faşizmin kitle tabanı edinmesi engellenmiştir. İşbirlikçi tekelleri burjuvazinin bozulan oyunu karşısında, karşı devrimci zor daha da katılmış, önüne geleni tepelemeye başlamıştır. Marks'ın da belirttiği gibi "Devrim, kuvvetle ve birleşik bir karşı devrim yaratılarak ilerler. Yani devrim, düşmanı gitgide daha aşırı savunma tedbirlerine başvurmaya zorlar. "(Fran.Sin. Müc. aktaran Lenin)

Gelişen devrimci hareketi durdurmak üzere çeşitli yöntemlere başvuran oligarşi; emperyalizmin III. bunalım döneminde geri bıraktırmış ve yeni sömürge ülkelerdeki; silahlı mücadeleyi, gerilla savaşını kısaca halk savaşını önlemek için uyguladığı "Özel savaş" stratejisi doğrultusunda Türkiye üzerindedeki zamanı geldiği için (silahlı mücadeleye ve gerilla savaşına karşı) Kontr-Gerilla'yı oluşturdu. KONTR-GERİLLA Türkiye'de 1967 de ortaya çıkmayıp 1970 sonrası ortaya çıkması bile onun şeytani ruhların keyifleri gelsin diye oluşmadığını açıklar. Kontr-Gerilla iktisadi evrimin tek kabul ettiği, ülkemizin bu aşamasında siyasi zorun bir biçimi olarak gündeme geldi.

Emperyalizmin III. bunalım döneminde yeni sömürge ülkelerdeki genel zor'un biçimini "Özel savaş" diye adlandıran savaşın esası teşkil eder.



lidir." Ülkemizde olayların üstüne artık yasal güçler gitmelidir. Karanlık güçler gitmemelidir. Ülkemizde karanlık işlere karşı koyacak güçler olmalıdır. Olacaktır. Ama bu güçler karanlık olmayacaktır. Milliggücümüz olacaktır. Yasal kuruluşlar olacaktır." (N.Ünsal Milliyet 1/2/1978)

Emperyalizme bağımlılığın sonucu ülke ekonomisinin içine yuvarlandığı millikriz girdabının olgunlaşmamış olmasında sürekli gündemde oluşu ve özellikle 70'li yılların ilk yarısında, hatta 77 Aralığına kadar süren MC döneminin sosyal işleyişteki etkileşimi, 71 hareketiyle bütünleşen ve devletin prestijini tamamen sarsan bir ortam meydana gelmiştir. Devlete duyulan güvensizliğin geniş boyutlara ulaşması ve hakim sınıfları alabildiğine kaygılan dırması, siyasi gelişmelere yeni boyutlar kazandırmıştır.

MC döneminde Kontr-Gerilladan hesap sormaya kalkmayanlar, CHP döneminde bunu devlet güçlerinden soyutlayarak hesap soracaklarını belirtmeleri, kaybedilmiş devlet prestijinin yeniden kazandırılmasından başka anlam taşımaz.

Ünsal'ın sözlerinde açık ifadesini bulan bu anlayış, kitlelerin toplumsal patlamalarının nedeni ve katliaminin sorumluları "Karanlık kişilere indirgenmekte, böylece toplumun çürümüş düzene karşı hareketini örtmeğe çalışmaktadır. Bu yüzden "karanlık güçler" diyerek bir çırpıda bütünleştirilmektedirler. Bu yola neden baş vurmakta olduğuna kısaca göz atalım: 71 devrimci hareketinin yarattığı sempati somut olarak bugünkü sol potansiyelde ifadesini bulur. 71 Devrimci hareketinin yarattığı potansiyel hakim sınıfları her dönemde ürkütmüştür. Bir bütünlük arzetmesede, bu potansiyelin kitlelerle kaynaşması hızla ilerlemektedir. Ekonomik nedenlerle birlikte, 71 devrimci hareketinin kitleleri devletin yapısı hakkında gösterdiği gerçekle, oligarşik devlete duyulan tepkinde etkiyle kitleler devrimci safalara hızla akmaktadırlar. Bu süreç çoktan beri CHP tarafından gözlenmektedir. (Özellikle seçimlerde ilerici tabanın diğer sol güçlere katılmasını engellemek için Ecevit'in çizmeye çalıştığı sınırlar ve örgüt içindeki makyavelizmi bunun en açık göstergesidir.) MC'nin Kontr-Gerillayı devlet güçlerinden soyutlayarak, onlara karşı çıkması zaten düşünülemez. Bu kendi kendinin inkarı olurdu. Bu yöntem solun gelişimini kırmaktan öte hızlanmasını, getirirdi. Bütün olarak solun demagogik bir tarzda "karanlık güçlere" bağlanması (!) ve böylelikle aktif eyleme geçen solu kitlelerden koparmanın (!) yolu ancak bir CHP hükümetinden geçebilirdi (!) Nitekim CHP hükümeti kurulmasıyla birlikte, masum "devlet güçleri" ile "karanlık güçler" denerek aynı şeyin ayrı şeyler olduğu iddia edilmeğe başlandı. Amaç açıktır, gelişmeler iktisadi evrime uygun olarak biçimleniyordu. 71'in ipliği pazara çıkmış olan zor'un kontr-gerilla biçimi rafa kaldırılarak, "Yasal güçler" (!) getirilecektir, bir başka deyişle meşrulaştırılmış cellatlar gelecektir. Yani, bundan böyle toplumsal patlamalarla "KONTR-GERİLLA, uğraşacaktır. Ecevit bu gelişmelerin ortamını da şöyle hazırlamaktadır. "Önce ka-

muoyu önünde bu konuyu tartışmak oldukça sakıncalı bir iştir. Türkiye'de devletçe düzenlenmiş Kontr-Gerilla denilen bir resmi kuvvet yoktur." (Milliyet. 4/2/1978)

Demirel, önceleri Ecevit'i devletin prestijini sarsmakla suçlerken (Bu tip açıklamalar karşısında takındığı pasif tavrından dolayı) Ecevit'in açıklamalarıyla ağız değiştirerek ordunun yıpratıldığı feryatlarını ortaya atmıştır.

Devletin prestijini kurtarmanın yolu "Karanlık Güçlerin" devlette değil geçmiş hükümetlerde olduğunu göstermekten geçer. CHP Hükümeti bunu iyi bilmektedir. Bu yüzden her şey şahıslara ve niyetlere bildirilmektedir. Hatta devrimci! geçinen görüşleride inandırarak. Bu durumda MC "bu yükü neden bize atıyorsunuz, biz düzeni korumak için; devletin organlarını, devrimcileri sindirmek için kullandık." diyerek inlemektedirler. (Dip not:1

"AP'li Kubilay İmer Kontr-Gerilla sorununa değinerek her devlette bu gibi örgütlerin bulunabileceğini bildirmiş"tir. (Milliyet 1/2/1978) Kendi aralarında burjuva üçkağıtlılıklarıyla dolambaçlandırılan tüm lakırdıları Mahir Çayan yoldaşın sözüyle bağlayalım; "AMAÇLAR AYNI AMA RİVAYETLER AYRI." Günümüzde, ülkemiz iflas etmiş, enerji ve döviz darlığı üretimi felce uğratmıştır. Enflasyon ve zamlar dörtneş giderken, karaborsa, sırta binmiş Jockey havasında en gülbüz çağını yaşamaktadır. Vergi adaleti bu düzenin evrimine uygun olarak emekçilerin sırtına çekilmez bir yük halindedir. 'I. ve II. MC döneminin mevcut durumu bu konumdayken, toplumsal patlamalar 76 Mart'ta kıvılcımının çizdiği rotada gelişerek amacına hızla erişmede uzun mesafe katetmiştir. "(Barış çağrılarının iflası, MHP nin büyük ölçüde düşen maskesi). MC'nin bu döneme rastlayan hükümeti tüm gelişmelerin görüntüdeki kaçınılmaz sahibi olmasını getirdi, oligarşinin açık savunuculuğunu ve saldırılarını açıkça milis kuvvetleriyle sürdürmeside bunu pekiştirdi.

CHP hükümeti, 71 devrimci hareketinin yarattığı potansiyeli karalamanın, devletin (ordusuyla, polisiyle) yitirilen prestijini diriltmenin madde şartını (!) bulmuştur. Bu yüzden, aradan beş yıl geçmesine rağmen güdeme bu ortamda getirildi ve eski çarşaf lar-asla hesaplarını sormak için değil-yenileriyle birleştirilerek, lakırdısı yapılıyor. İlk ağızdan sınıf savaşının, 60'lı yılların ikinci yarısından günümüze kadar olan kesitini MAFİA'nın, silahlarını satmak için çıkarttığını iddia ederek, uyur gezerleri kardeşliğe davet ediyor. Bu konuda Ünsal "Bu açıklamaları benden önce ilgililer yaparsa vuruşan gençler barışacaktır. Kavga duracaktır." (Milliyet 31/2/1978) Diyerek sınıf kavgasının tarihini yok etmekte, 15-16 Haziranları, 30 Martları, 6 Mayısları üstüne sünger çekmektedir. Artık her şeyin sona erdiği an gelmiştir, bir sayın (!) ilgililerin açıklamasına kalmıştır. (!) Süper saçmalığın daniskası derler buna...

Ünsal tarihten bihaber soyutlamalarına şöyle devam ediyor: "sağda olsun solda olsun tüm gençliğe bildiriyoruz. Geçmiş hükümetler bilerek, bilme-

yerek sizi MAFİA'nın eline teslim etmiştir." Bunları anlamaya çalışın." (Milliyet 31/2/1978) diyerek gülünçlüğün doruk noktasına varmaktadır. Sormalıyız 15-16 Haziran işçilerin hareketinde MAFİA'nın sattığı silahlarını kullandı? yoksa evlerinden getirdikleri sopalarını kullandı. Deniz'lerden, Çayan'lardan çıkan silahlar asla MAFİA'nın kirli ellerinden çıkmamıştır. kimisi bozuk, kimisi laz işi ki mide sosyalist ülkelerin imalatıydı. Bu işin bir yanı, ya ordu, MİT, KONTR-GERİLLA silahları kimindi... Sınıf mücadelesinin kızıştığı dönemde karmaşıklık alabildiğine gelişecektir. Gelişen karmaşanın iç dinamiğini belirleyen olgu soyutlanmasa ve tamamen tali bir sorun soyutlanıp ortaya koyulursa tarihi kahramanların eseri yapmakta basit olur. Kahramanların tarihteki fügüranlık rolünü ön plana çıkararak daima idealistler olmuştur. Nedeni de kendilerine zarar veren gerçeklerin örtülme isteminden gelir.

Duhring'de aynı anlayışla siyasi zoru anlamsızlaştırarak kişilerin olanaklarına bağlamıştı. "Oysa, bu ikinci etkiler olarak şüphesiz mevcuttur, ve bugünkü günde en duyulur olanlarda, onlardır; ama en önemli unsuru, sadece dolaylı iktisadi güçte değil dolaysız siyasal zorda aramak gerekir." (Tar, zor.rolü. duhring'ten aktaran Engels. s:26) diyerek zoru iktisadi evrimden koparmakta idi. Duhring iddiasını kanıtlamak için, Robenson örneğini şu şekilde vermektedir: Robenson eline geçirdiği kılıç sayesinde, Cuma'yı köleleştirmekte ve onu çalıştırarak sömürmektedir. Bu anlatımıyla zorun iktisadi evrimde belirleyeceğini ispata kalkıyordu. Bu anlayışa cevap olarak Engels şunları söylemektedir: "Genede, iki adamcağımıza dönelim. Robenson, 'el de kılıç', Cuma'yı kendine köle eder. Ama bu işi başarması için Robenson'un kılıçtan başka bir şeye daha gereksinimi var. Bir köle herkesin harcı değildir. Bir köleyi kullanabilmek için, iki şeye sahip olmak gerek. İkinci kölenin çalışması için zorunlu alet ve nesnelere, ikinci olarak, onu dar darına beslemek araçlarına. Öyleyse, köleciliğin mümkün olmasından önce, üretimde belirli bir düzeye ulaşılmış ve bölüşümde belirli bir eşitsizlik de recessinin ortaya çıkmış olması gerek" (Tar.zor.rolü. s:28-9 Engels) İşte Niyazi Ünsal'ın MAFİA'sı Robensonun kılıncından başka bir şey olmadığı. MAFİA toplumsal hareketin gelişiminde silah satmış olması veya satmaması konumuzu hiç bir şekilde belirlemeyeceği gibi, tam tersine sınıf mücadelesinin kendisi MAFİA'nın silah satıp satmayacağına belirler. Ama makyavelizm denen bir metod varki işte o her şeyi yaptırır....

Oligarşinin taze kanı bu davranışlara ve yaygaraya önderlik etmesi devrimciler açısından yeni bir şeymiş gibi karşılanamaz. Kaldı ki yıllar önce gelişmelerin bu konuma geleceğini belirleyen devrimci hareketimiz, bugün bunlarla polemikçe germek için devrimci çalışmalarından asla zaman ayırmaz. Sorunun ele alınışından yatan gerçek günümüzdeki devrim kalpazanlarının aynı borazan da öttüklerini kitlelere göstermektedir. Bu gösterişimizde laflar çerçevesinde olmayacağını yayın politikamız da yeterince belirtmiştik şim-



di kısaca devrim kalpazanlarının mevcut olan konuda ilgili görüşlerini aktararak tavrımızı ortaya koyalım.

**DEVİRİMCİ YOL:** Böyle bir dönemin tüm özellikleri bütün yönleriyle kavrayabilmek için gerekli veriler henüz ortaya çıkmamıştır. "Aslında Ecevit iktidarının geleceğide bir bakıma bu güçlerle (Faşist güçlerle) olan mücadele" ve "ilişkilerine bağlı olacaktır." "Can güvenliğini sağlamaya niyeti varsa (Ecevit hükümetinin-Cephe-) Faşist çeteleri dağıtmak, faşist işken ce ve cinayet şebekelerini yok etmek için bir savaş vermek zorundadır. (S:13 a.b.c)

**KURTULUŞ:** Ecevit 26/9/1973 de Giresun'da yaptığı bir konuşmada aynı konu üzerinde şunları söylemiştir: "12 Mart sonrası dönemde adı geçen sanı ortaya çıkan ve tedbirlerin, hatta soruşturmaların hukukiliğine ve insaniliğinin de gölge düşüren Kontr-Gerilla adlı örgütün, bu resmi görüntülü ama gayri resmi örgütün niteliği ve amacı üzerindeki örtü kaldırılmamıştır. Resmi görev ve güçlerinden, demokratik hukuk, devleti ile bağdaştırılmayacak karanlık işler çevirmek üzere yararlananları zararsız hale getirmek, devlet kuruluşlarına düşmektedir.." Bu gün Ecevit Başbakanıdır! (KURTULUŞ sayı 5 Kontr Gerille üzerindeki örtü kaldırılmalıdır.)

**PDA-HALKIN SESİ-TİKP:** "Ecevit hükümeti kontr-gerilla üstüne cesaretle gitmelidir." (146)

**TSİP-TKP:** "ise yeni Ecevit hükümetinin kontr-gerilla'nın açığa çıkarılması için yol gösterme tavrı içinde dir.

Görüldüğü gibi tüm Oportünist ve revizyonist güçler aynı name ile Ecevit hükümetinin kontr-gerilla karşısına çıkıp savaşmasını beklemektedirler, hem de Ecevit Hükümeti önerdiklerimi yapmazsa gerçek yüzü açığa çıkar taktiği ile beklemektedirler (Hele Devrimci Taktiğe Bak sen!).

Bu isteklerle Burjuvazi tarafından örtülme istenen gerçeklerin üzerine kara çarşaf lar attıklarının farkındadırlar? Devrimci hareketin, toplumsal patlamaları bir başka deyişle sınıf mücadelesini "Robenson Kılıcı"na bağlayanlardan bunları istemek, niyetlerine bırakmak prestiji kaybolmuş devletin, yeniden prestij kazanmasına yardım etmek demektir. Çünkü CHP hükümeti özellikle devletin paçasını kurtarmaya çaba sarf etmektedir. kontr-gerilla'yı, her şeyin sorumlusu olarak kabul etmek ve onunla toplumsal kaynaşmanın diyalektiğini ifade etmeye çalışmaktadır Bu konuda aynı ağızla konuşmak iki sakat duruma düşmeyi getirecektir.

1) 1971 gerçeklerini örtbas etmek yani iktisadi evrimin ülkemizde geldiği aşamada ve bu aşamanın üzerinde kaynaşımı sonucu doğan toplumsal patlamaları MAFİA'nın silah stoklarını tüketmek için yarattığını kabullenmek olur.

2) Zoru toplum dışı şeytani niyet olduğu propagandasıyla, devrimci zorun devrimdeki ebelik rolünü karalama durumuna düşmek olur. Her iki durumda da idealizmin bataklığına saplanmaktadır.

"Bir üretim biçimi ve ona uygun olan siyasi sistem bunu sürdürmek için gerekli olan zor derecesine bakılarak değil gelişmeyi engelliyor mu? Yoksa, hızlandırıyor mu? Buna bakılarak değerlendirilmelidir." (Tar.Zor.Rolü Sa: 9 Engels) Günlük yazıla

Engels) Günlük gazeteleri takip eden

sıradan vatandaşlar bile ülkemizdeki, sosyal, ekonomik ve siyasi krizin bilincine varmışlardır. Milli krizin mevcut olduğu bu ortamda hükümetin, geniş anlamda Oligarşinin devrimci mücadeleyi engelleyemediği, onun yapacaklarına bakarak değil, mücadeleyi yükselterek, ve yükselen savaşın karşısındaki tavrını görerek çözümlenebilir, kaldı ki Devrimciler sürecin genel gelişme hatlarını önceden tesbit edebilirler, yani bugünkü hükümetin mücadeleye engel olup olmayacağı Devrimciler tarafından belirlenebilir. Böylesi bir konuda "biz istiyelim nasıl olsa yapmayacak o zaman yüzü açığa çıkar" anlayışı ile konuya gözlemcilik yapmak devrimcilerin, işi değil olsa olsa küçük burjuva aydınlarının hümanizmi olabilir.

Milli krizin alabildiğine yükseldiği MC'nin bıraktığı yüklerden başka yeni yeni yüklerin sorumluluğu ile karşı karşıya kalan CHP hükümeti devamı halinde zamların, zulmün, kuyrukların, acıların karanlık abidesi olmaktan kurtulması düşünülemez.

Oligarşinin şartlı hükümeti olarak CHP kısa bir süre için sol potansiyeli aldatması mümkündür (Nitekim istek ve dilekler kutusu haline gelen oportünist-revizyonist yayınlar bunun kanıtıdır) ama asla sınıf mücadelesine ve onun patlamalarına engel olamaz ama gelişen sınıf mücadelesini bastırmak için KONTR-GERİLLA'ları harekete geçirir. Çünkü "Devlet sınıf çelişkilerini uzlaşmazlığının ürünü ve ifadesidir... Devlet sınıf çelişkileri objektif olarak ne zaman hangi ölçüde uzlaşmıyorsa orada o zaman o ölçüde ortaya çıkar (Lenin) (Dipnot: 2)

Kontr-Gerillaya alınacak tavır bu günkü süreçte devrimcileri sahtelerinden ayıran turnusol kağıdı olacaktır. Tattikler bütününden meydana gelen stratejinin doğruluğunu bu tip süreçlerin yaşanmasıyla kanıtlayacaktır. (Dipnot: 3)

Bu gün Duhringi yeniden hortlatılan görüşler ve onların borozanlarına nefes veren oportünist revizyonistler, proletaryayı kuyrukçuluğa itmektedirler. Bu da geçmişteki atılımlarını örterek geleceğin atılımlarını karanlık, güçlerin eseri olacağına inandırmaya çalışmaktadırlar. Zor'u iktisadi evrimden kopartarak saldırdıklarından, proleter zorun da önüne set çekmektedirler. Ve onu şeytani ruhlara mal etmektedirler. Halbuki "zor tarihte devrimci bir rolde oynar""zor bağrında yeni bir toplum taşıyan her eski toplumun ebesidir."

"Zor toplumsal hareketin sayesinde, denenmiş ve oluşan siyasi biçimleri altettiği ve parçaladığı alettir." (MARKS)

Bu yüzden siyasi zor, temeline oturtulmalıdır. Karşı-devrimci zor'u devrimci zorla gösterip teşhir etmelidir. Karşı-devrimci zor'un gelişiminden ürüküp onun karşısında titreyerek, şu veya bu gücün kuyruğuna katılmamalıdır.. Şundan veya bundan "savaşmalarını" istememeli "niyetlere" bırakmamalıdır... Karşı-devrim zor'undaki gelişim ve değişimleri, devrimci zor'un gelişim müjdesi bilip, asla unutmamalıdır. ( Dip Not: 4)

Öyleyse, cellatlardan, işkencecilerden ve yurdumuzu işgal edenlerden ve onların işbirlikçilerinden hesap sormalıyız. Bu hesabı sorarken, yıllarca yayınlarında "hesap soracağız""hesap sorulmalıdır" nakaratını tekrar edenleri açığa çıkararak, reformist görüşle

rin maskelerinin düşmesi ile girişecekleri siyasal zora karşı direnmeli ve oligarşinin gerçek niteliğini ortaya çıkarmalıyız. Bu süreci salt bu yönlerle geçiştirip sola sapmamalı, mücadele yi ittifakların kurucusu olarak kavramalıyız.

Oligarşinin politik ve taktik tavrılarına, başka bir taktik ve mücadele ile cevap vermeliyiz. (DİPNOT 5)

#### DİPNOTLAR:

1- Bu nokta çok iyi kavranmalıdır. Savunma durumuna geçen MC açıkça her şeyi demektir. Özellikle faşizmi MC'ye özdeş tutanların sakat anlayışlarını bizzat MC kendisi sergilemektedir. Savunmaya geçen MC diyalektiği, deyme devrimcilere (!) taş çıkartırır casına işlemektedir. Sorunun kişiler, hükümetler şeytani ruhlardan kaynaklanmadığını, bunun bir sınıf mücadelesi olduğunu belirtmektedirler." Bu canavar -DEVİRİMCİ HAREKET (CEPHE)- sa dece ülkemiz için değil, bütün demokratik rejimler için -FAŞİST REJİMLER İÇİN.C.- hür dünya için -ZULÜM VE İŞKENCE DÜNYASI İÇİN.C.- en büyük tehlikedir.) bu sözlerden de anlaşılacağı gibi sorun ne Ecevitin devletin böylesi resmi gücü yoktur demesinde biter, nede Ünsalın "KARANLIK GÜÇLERİNDE" ve ona inanan sahte devrimcilerin Ecevit hükümetinden bekledikleri ve (niyetine) bıraktıkları savaşla sonuçlanır. Bu sorun Demirel'in açıkça desteklediğini belirttiği "Hür dünya" -ZULÜM VE İŞKENCE DÜNYASI (CEPHE)- ile devrimci hareket arasındaki sınıf savaşımı ile çözümlenir.

2- Burada kısaca bir konuya değinmeden geçemeyeceğiz, Hatırlanacağı gibi kısa bir süre önce Türkiye solu devlet ve Demokrasi üzerine yoğun bir tartışma dönemi yaşamıştır. O gün bu konuların kahramanı kesilenler bu gün koydukları tavırlarla teoriyi laf için yapıklarını açığa koymaktadırlar, tümün ("Devlet sınıf çelişkilerini objektif olarak uzlaştırılmıyorsa orada o zaman o ölçüde ortaya çıkar" LENİN. diye bas bas bağırıyorlardır. Ama bugün hepsi Ecevit devletinden (!) sınıf çelişkilerini objektif uzlaştırmasını istemektedirler. Sosyal pratik Marksizmin bir eylem kılavuzu olarak kullanılması gerektiğine inanmayanların devrimci menkibeciler olduğunu kanıtlamaktadır.

3- "Önemli olan değişimleri ve bu değişimlerdeki temel faktörü (baş gelişmeyi) belirlemek ve buna göre taktiği gündeme getirmek gerekir." "Taktik meselelerde devrimci pratiğin ve özellikle proletaryanın politikayı belirleyen tavrıyla (Mevcut durumdaki hedeflere yönelik eylemleriyle) diğer sınıfların seviyesine inmek değil, aksine diğer sınıfları yanına yükseltmek olmalıdır."

4- "Devrim kuvvetli ve birleşik -bir karşı devrim- yaratarak ilerler, yani devrim düşmanı git gide daha aşırı savaş tedbirlerine baş vurmaya zorlar ve böylece çok daha güçlü saldırı noktaları bulur" (Kitle içinde parti çalışması 40. LENİN.)

5- "İktisadi bilimin görevi, daha çok, ortaya çıkan toplumsal bozuklukların bir yandan mevcut üretim biçiminin zorunlu sonuçları, bir yandan da, başlayan bozulmasının işaretleri olduğunu göstermektedir"

(Anti-Duhring.239 ENGELS)



# "KONTR-GERILLA" İLE ÖRTÜLMEK İSTENEN GERÇEKLER

Ortaçağın son yüzyıllarıdır, engizisyon mahkemeleri kurulmuş Avrupa insan mezbahanelerine çevrilmiştir. Ki liseyle çıkarbirliği içinde bulunan aristokrasi tarihin ilerlemesine, toplu mun gelişmesine sed çekmeye çalışıyor. Bu dönemde harekete geçirilen silahlı güçler ve olağanüstü mahkemeler, uygulamaları baskı ve işkencelerle yaptıkları yığınların arkasına gizlenerek düzenlerini sürdürebileceklerini sanıyorlardı. Bu dönemde özellikle aydınlar hedef seçilmişlerdi. Aydınlar susturulunca hakimiyetlerinin sürecini sanıyorlardı. Oysaki tarihin devindirici güçleri gelişmelerini hızla, ilerletiyorlardı. Aristokrasinin çabaları artık boşunaydı. Burjuvazi, tarihin yüklediği devrimci görevle sahneye çıkmıştı.

Burjuvazi'de tarihin akışında yıkıcı güçlerin yöntemlerine başvurmak zorunda kaldı. Daha gaddarca ve daha da barbarca. Daha akıllı yöntemlerle meşru görüntülerle saldırılarını yoğunlaştırarak burjuvazi, yıkımının eşliğine geldiğini tarihin devrimci güçlerine müjdeliyordu.

Üretici güçlerin gelişimini ile ilkel komün parçalanarak tarihe karışır. Aynı güçler, toplumların sınıflar mücadelesine sahne olmalarını sağlar.. Sınıf mücadelesinin ölçüsünü de belirleyen üretici güçler, mevcut üretim ilişkileriyle çatışmaya başladığı oranda, hakim sınıfların baskı aracı olan devlet "o zaman, o ölçüde ortaya çıkar" (Lenin)

Toplumsal devrimlerin bağrından fıskıran ve aynı zamanda toplumsal gelişimlerin ifadesi olan sınıf mücadelesi, zikzaklarla dolu yaşamını, içinde bulunduğu toplumun kurallarıyla çizer. Tarihte hiç bir olgu veya oluşum halin deki olgular, kendiliklerinden orta yere çıkmazlar. Gerek kendiliklerinden ortaya çıkamayan olguların gelişimi, gerekse mevcut olanların gelişimi, yaptıkları inişli çıkışlı yaşam çizelgeleri tamamen yer aldıkları toplumun evrim düzeyine tekabül ederler.

Köleci toplumu yıkarırken özgürlüğü simgeleyen Feodalizm. Yıkımın eşliğinde toplumsal lanete layık Engizisyon'u temsil etmekten kurtulamamıştır. Elbet teki çizilen bu eğri ve geçtiği zikzaklar süreci, aristokratların ve şurakaları kiliselerin subjektif istemleriyle doğmamıştı. Üretici güçlerin gelişiminde önderlik yaptığı sürece özgürlüğü temsil eden feodalizm, üretici güçlerin karşısında gericileştikçe barbarlığın temsilcisi olmuştur. İşte iktisadi evrimin gelişme sürecinde toplumsal güçlerin aldığı konum, onların yaşam çizelgesini de belirlemektedir. Bu yüzden ki, iktisadi evrime ters düşmeye başlayan feodalizm, düzenini sürdürmenin, toplumsal muhalefeti susturmanın yolunu Engizisyon'a bağlamıştı ve onun içindir ki, aristokratlar ve şurakaları kiliseler, iktisadi evrimin zorlamasıyla gerici tavırlarını ortaya sermişlerdir. "Öyleyse zorun tarihte iktisadi evrim karşısında oynadığı rol aşıktır, ilkin, her siyasal zor önce toplumsal nitelikte iktisadi bir görevi dayanır, ve ilkel toplulukların dağılmasının toplum üyelerini özel üreticiler haline dönüştürdüğü yani onları ortak toplumsal görevlerin yöneticileri

ne daha da yabancı kıldığı ölçüde artar. İkinci olarak, toplumdan bağımsız kılındıktan sonra, siyasal zor, iki yönde etkili olabilir. Ya normal iktisadi evrim yönünde; bu durumda ikisi arasında bir çatışma yoktur, iktisadi evrim hızlanır. Ya da, zor, iktisadi evrime karşı çıkar, ve bu durumda bir kaç istisna dışında, iktisadi evrim karşısın da her zaman yenik düşer" (Engels Tarihte Zorun Rolü Sa: 58-59)

"Burjuvazi feodal sistemi yıktı ve onun yıkıntıları üzerine kapitalist toplum düzenini, bütün mal sahipleri nin arta kalan bütün kapitalist nimetler için özgür rekabetinin, kişisel özgürlüğünün. yasa karşısında eşitliğinin egemenliğini kurdu." (Engels) Böylelikle kapitalizm, feodalizmin iktisadi evrime ters düşen zorunu, iktisadi evrim yönünde ortaya çıkarmıştır. Ama tarih zoru toplumdan bağımsız kılma bir kere. Artık zor iktisadi evrimin düzeyinde toplumun karşısında görevini yerine getirecektir. Nitekim "Kapitalist üretim tarzının bütün mekanizması, kendi öz eseri olan üretken güçlerin baskısı altında işlemeyi bulur... Üretken güçler boş durur, ve aynı nedenle, yedek sanayi ordusu da boş durmak zorundadır. Üretim araçları, geçim araçları çalıştırılmaya hazır işçiler üretimin ve genel servetin, bütün öğeleri bol bol vardır ama 'Bolluk sıkıntısının ve yoksulluğun kaynağı olur'" (Engels).

Kapitalizm yaşadığı buhranlarla hızla tekelleşme yönünde yol alırken, aynı hızla 'zor'u topluma karşı dikmeye başlar. Lenin'in deyimiyle, iktisadi hayatta meydana gelen merkezileşme, siyasal hayatta da oligarşide ifadesini bulan yapıyı kurmuştur. (Mali oligarşi espirisi) Üretim ilişkisi ile üretici güçler arasındaki çatışmanın anatogonizma kazandığı emperyalist çağda, yaşamın talan ve sömürünün devamını ancak ve ancak zor sağlayabilirdi. İktisadi evrimin tekelleşme tekabül ettiği çağda zor salt metro poller açısından düşünülemez, zor sistem haline gelen emperyalizmin bütün halkalarına yayılır. Özellikle, halkalarda siyasal zor, karmaşık zenginlikle çürümüş düzene hizmet eder.

Emperyalist çağda zor kendini alabilirdiğine yaygın bir alanda gösterirken, sistemin derinleşen sürekli ve genel bunalımına paralel olarakta keskinleşir. 1923 te İtalya'da, Bulgaristan'da, 1936 da Almanya'da faşizm ile doruk noktasına vardığı gibi. Emperyalist sistemin sürekli ve genel bunalımda ifadesini bulan evrimi, zorun kanunlarını da beraberinde getirmiştir. Uluslararası niteliğiyle Dünyada at koşutran sermaye, talan ve baskıyla birleşen evrimi onun korunmasında resmi güçlerinde uluslararası bir platforma yayılmasını sağlamaktadır. Entelacans ile adını atan uluslararası resmi zor, gestapolarıyla, CIA larıyla, yaşamını sürdürmektedir. Hatta iktisadi evrimin tekabül ettiği III. bunalım döneminde de Entropol adlı resmi ve tüm halkların adına işleyen zor gündeme gelmiştir.

Tarihi materyalizm "ZORUN AMAÇLADIĞI HEDEFİN VE ÇEŞİTLİ DÖNEMLERDE, EMRİNDE BULUNULAN SİLAHLARIN ÜRETİCİ GÜÇLER DÜZEYİNE VE DİĞER İKTİSADİ UN-

SURLARA NASIL BAĞLI OLDUĞUNU GÖSTERİR. ve "DEVLETİN İÇ ZORUNUN...ÜLKENİN İKTİSADİ EVRİMİYLE ÇATIŞMA HALİNE GİRDİĞİ HER YERDE MÜCADELE HER ZAMAN SİYASAL İKTİDARIN YIKILMASI İLE SONUÇLANIR. İKTİSADİ EVRİM, İSTİSNASIZ VE ACIMASIZ KENDİ YOLUNU AÇAR." (Engels) İktisadi evrimin vardıdığı düzey, Çarlık rusyasının tüm siyasal zorunun, yarattığı şiddet ve işkencelere rağmen, Okhrana polis teşkilatının kocaman gövdesine rağmen, çöptenekesine atılmasından başka bir şey ifade etmiyordu. 17 Ekim devrimi bunun somut ifadesini Dünya halkları önüne seriyordu.

Günümüzde siyasal bağımsızlıkları yadsımak zorunda kalan emperyalizm evriminin bu aşamasında, bir yandan ekonomik talanı kolaylaştırıp kökleştirirken diğer yandan da, aynı biçimde demokrasinin yerine oligarşiyi geçirmiştir. Günümüzün geri bıraktırmış ülkelerinde gerçekleşen bu yapı subjektif bir istemin sonucu olmadığı gibi, kendi iç dinamiğinin sonucu değildir. (Gizli işgal espirisi.)

III. Bunalım döneminin ilişkisi ve gelişmeleri, emperyalizmle baştan bütünleşmiş kapitalist üretim ilişkisinin hakim olduğu ülkemizde, emperyalist sistemin sancıları bir kaç kat daha şiddetle yansır. Bağımlılığın sosyal, siyasal ve ekonomik platformda yarattığı kriz toplumsal patlamaların sürekli gündemde kalmasını ve dönem dönem yükselerek geniş boyutlara yayılmasını ügündeme getirmiştir.

1945 sonrası dönemde Emperyalist sistemin talan ve sömürsünde meydana gelen biçimsel değişim, ilişkisi ve gelişmelerinde meydana gelmiştir. Dönemin toplumsal gelişimlerini emperyalistler arası ilişkilerin belirlemesi tali duruma düşmüş, emperyalizm için den doğan gelişki ve güçler belirleyici konuma yükselmiştir. (Sosyalist güçler, ulusal kurtuluş savaşları ve metropollerdeki işçi hareketleri, oluşum halindeki anti-oligarşik hareketler.) 1945-58 dönemi restorasyon olarak tarihe geçerken emperyalizm ciddi bir buhranla karşılaşmamıştır. 1958 de bunalımın derinleşmesi emperyalist ülkelerin arasında çatlak seslerin çıkmasına neden olmuştur. Doların Avrupa'da yarattığı talana karşı tepkiler gündeme gelmiştir. Bağımlı ülkelere şiddetle yansıyan buhran, toplumsal patlamaları çeşitli muhtevalarıyla gündeme getirmiştir. Askeri faşist darbelerden küçük burjuva milliyetçi cuntalara uzanan darbeler gerçekleştirilmiştir. Küba devrimi emperyalizmin kucağında ona meydan okurcasına gerçekleştirilmiştir. Bu süreç, Dünya devrimci hareketine yepyeni bir muhteva kazandırıyor. 1960 lı yıllarda dünyanın her yerinde ve özellikle emperyalizmin halkalarında anti-oligarşik gerille hareketleri geniş boyutlara yayıldı. Bu gelişme etkin olarak, Küba devrimi deneyimiyle Latin Amerika'da yaygınlaşmıştır. Ülkemizde ise uzun yıllarca burjuvazinin toprağın altına gömdüğü, "60'lı yılların ikinci yarısında ancak filizlenen Marksist-Leninist hareket toyluğunu aşmanın yollarını arıyordu. Tüm devrimci güçlerin yaşadığı aşamalar gibi, ülkemiz devrimci hareketi oportünizm ve revizyonizme karşı mücadelede olgunla-